negative
ANTIFA



- η παγκοσμιοποίηση της ομοφοβίας
- ισλαμόφοβοι ενάντια στην ομοφοβία
- για έναν πούστικο αντιφασισμό

Περιεχόμενα

Intro

Ήταν λίγο πριν ξεκινήσει το gay pride του 2011 που μια τρελή παρέα 30 φασιστών με ένα πανό που έλεγε πάλι κάτι για «εβραίους» στήθηκε απέναντι από την πλατεία Κλαυθμώνος. Απέναντι ήταν οι χιλιάδες ορατοί εκείνη την ημέρα ομοφυλόφιλοι/ες και οι φίλες/οι τους που θα έπιαναν σε λίγο τους δρόμους της Αθήνας. Αναμενόμενο πως με το που κατέβαινε το pride στον δρόμο θα επακολουθούσε το σχετικό τζατζάρισμα με τους φασίστες, μιας και οι φίλοι τους, οι μπάτσοι, δεν τους είχαν πει να 'μαζευτούν'. Κάποιες γροθιές, λίγες κλωτσιές, κάποια αυγά και κάποιοι καφέδες από την πλευρά της πορείας, τους έπεισαν τελικά να μαζευτούν. Δεν ήταν πολλοί, ήταν γραφικοί, κάποιοι ήταν ξυρισμένοι και οι περισσότεροι ήταν ημί-τρελοι, σαφές. Προχωρήσαμε στους δρόμους της Αθήνας, ώσπου βρήκαμε την πλατεία Συντάγματος. Εκεί, νέες αψιμαχίες με κομμάτι των 'αγανακτισμένων', όπου και είχαν την δική τους συγκέντρωση. Εκεί, όμως, δεν μπορούσες να ξεχωρίσεις τους θύτες ούτε από την αντανάκλαση του ήλιου πάνω στις καράφλες τους, ούτε από τον παραληρηματικό εθνικιστικό λόγο, ούτε βέβαια και από την γραφικότητα του λουκ του καραγκαγκάν χρυσαυγίτη.

Το παράδειγμα που βάζουμε είναι ενδεικτικό. Οι φασίστες και τα εθνίκια αυτής της χώρας δεν θα μας κάνουν πάντα την χάρη να ξεχωρίζουν. Και ειδικά όταν τρώνε στρίμωγμα, τους κάνουμε σαφές ότι είναι ανεπιθύμητοι, τρώνε καμιά φυλάκιση κτλ, θα βάζουν τα δυνατά τους να μην ξεχωρίζουν. Αλλά αυτό το γεγονός πια δεν είναι θέμα λουκ. Το γεγονός ότι ένα 'αδιευκρίνιστης σύνθεσης' πλήθος των 'αγανακτισμένων' στην πλ. Συντάγματος έριξε αυγά στο gay pride αντανακλούσε, μάλλον ξεκάθαρα, το 'αδιευκρίνιστης σύνθεσης' πλήθος ομοφοβικών που τρέφει μέσα της αυτή η κοινωνία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους φασίστες και δεν εννοούμε μόνο ότι το πλήθος των νεοναζί συχνά ταυτίζεται με το πλήθος των ομοφοβικών. Εννοούμε ότι πέραν των λίγων εκατοντάδων ή χιλιάδων γραφικών κι αλλοπαρμένων, υπάρχει μια μεγάλη πλειοψηφία η οποία δεν γουστάρει τους γκέι, δεν γουστάρει τις λεσβίες, δεν γουστάρει σίγουρα τους μετανάστες και, γενικά, δεν αντέχει τα άντερα της. Κι αυτήν την μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας ούτε εύκολα μπορεί κανείς να την αναγνωρίσει σαν τον γραφικό χρυσαυγίτη, ούτε ανέξοδα μπορεί και θέλει κάποιο (ελληνικό) κράτος να της ρίξει φυλακίσεις για να μας τη βγει μετά 'αντιφασιστικά'. Αυτή η πλειοψηφία, εξάλλου, είναι εν πολλοίς η ελληνική κοινωνία και αυτή η πλειοψηφία είναι που συν-αποτελεί τα πλέγματα της μάζας που δημιουργούν τις δικές τους σχέσεις εξάρτησης και αλληλοτροφοδοσίας τόσο με το ελληνικό κράτος όσο – και άλλες φορές – με τους περιβόητους νεοναζί.

Στο Σύνταγμα έριξαν αυγά και κατάρες κάποιοι απ' αυτή την πλειοψηφία. Καλυμμένοι κάτω από τις ελληνικές σημαιούλες τους που κάλυπταν τα βαθιά φασιστο-στρέιτ κορμιά τους και τα μαύρα γυαλιά τους που έκρυβαν τα ηλίθια βλέμματα τους. Τα λέμε όλα αυτά για δύο λόγους. Ο πρώτος είναι, ω ναι!, πως θα συνεχίσουμε κάποιες και κάποιοι να βγάζουμε αντιφασιστικό λόγο και να δεσμευόμαστε σε αντιφασισμό της πράξης όσο υπάρχουν φασίστες και ομοφοβικοί εκεί έξω, με όποιο λουκ και να 'χουν, όποια ταμπέλα κι αν φοράνε! Ο δεύτερος λόγος είναι, βέβαια, ότι σε έναν τέτοιου είδους αγώνα είναι καλό να γνωρίζουμε τον αντίπαλο μας. Κι ότι αυτός με τη σειρά του δεν μας κάνει και δεν θα μας κάνει τη χάρη να ενταχθεί σε ένα και μόνο κόμμα, σε μια και μόνο παράταξη, κάτω απ' τη σημαία ενός και μόνο -ισμού.

Εξάλλου, το γνωρίζουμε από την πρώτη μέρα που ανοίξαμε τα στραβά μας: το ελληνικό σλόγκαν του 'πατρίς – θρησκεία – οικογένεια' δεν είναι παρά ένα απομεινάρι του ντόπιου εθνικισμού, απολύτως συνεπές με την ομοφοβία αυτού του πληθυσμού. Μπορεί το σλόγκαν να ανήκει στις απαρχές του ελληνικού εθνικισμού και να έγινε το brand name της Χούντας αλλά ο έλληνας ο καθημερινός ευλαβικά το τηρεί μέχρι και σήμερα. Πατρίς, δηλαδή ελλάς, με στρατό, σύνορα, εθνικά ομοιογενείς περιοχές και ένα κάρο 'εχθρούς' για να 'χουμε να ασχολιόμαστε. Θρησκεία, δηλαδή εκκλησία, βαφτίσια γάμοι, κηδείες για τους 'ημέτερους' και οι άλλοι που θέλουν τζαμί να πάνε να πνιγούνε. Οικογένεια δηλαδή 'το παιδί να μη γίνει πούστης' ή 'τζιβιτζιλού'. Αυτά είναι που εννοούμε πως πιστεύει η πλειοψηφία. Και τα πιστεύει. Από τους γονείς μέχρι τους δασκάλους κι από τους δεξιούς μέχρι τους αριστερούς. Και τελευταία φορά που τσεκάραμε λίγοι μόνον απ' αυτούς που τα πίστευαν, ήταν νεοναζί.

Η καταδίκη της ελλάδας από ευρωπαϊκό δικαστήριο το 2013 για την ανυπαρξία συμφώνου συμβίωσης για τα ομόφυλα ζευγάρια και η δημόσια κουβέντα που πυροδοτήθηκε γύρω απ' αυτήν τη χρονιά εκείνη, πιστεύουμε, επιβεβαιώνει τα παραπάνω συμπεράσματα μας. Φαίνεται να περίμεναν όλοι (πασόκ, δημάρ, σύριζα, νδ) την καταδίκη του ελληνικού κράτους από κάποιο ευρωπαϊκό θεσμικό όργανο για να φέρουν και την σχετική πρόταση προς ψήφιση. Έτσι. Για να δείξουν, αφενός, ότι δεν την πολυ-θέλανε αυτή την αλλαγή αλλά τι να κάνουν πια; Τους πιέζει κι η Ευρώπη! Από την άλλη, κατόπιν εορτής όλοι βιάστηκαν να δείξουν ότι κινητοποιούνται για να μην χάσουν οριστικά την όποια επαφή τους με τους/τις ομοφυλόφιλους/ες ψηφοφόρους

τους. Την ίδια στιγμή, η βία κατά των ΛΟΑΤΚΙ ατόμων και κατά των μεταναστών, με ιδιαίτερη ένταση κατά των μουσουλμάνων μεταναστών, μένει σταθερή, ανεξάρτητα από το εάν το κράτος κάνει πως κυνηγάει τους νεοναζί, ανεξάρτητα του αν ψηφίστηκε τελικά το σύμφωνο συμβίωσης. Σε μια έρευνα ανεξάρτητων φορέων στην ελλάδα μέσα στο 2015, καταγράφηκαν 273 περιστατικά ρατσιστικής βίας, στα 185 εκ των οποίων στοχοποιήθηκαν ΛΟΑΤΚΙ άτομα, με ελληνικά χαρτιά ή χωρίς. Στα 51 από αυτά τα περιστατικά τα θυματά ήταν τρανς άτομα. Ο πραγματικός αριθμός των επιθέσεων είναι φυσικά πολύ μεγαλύτερος, τόσο για τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα όσο και για τους μετανάστες, με ή χωρίς χαρτιά, που φοβούνται να αναφέρουν τα περιστατικά στην αστυνομία ή σε οποιονδήποτε ελληνικό φορέα. Από τα 273 περιστατικά, μόνο τα… τέσσερα κινήθηκαν σε επίπεδο ποινικής δίωξης από το ίδιο το κράτος.

Η αντιφασιστική άμυνα που έχουμε στο νου μας δεν είναι παρά μια ελάχιστη απάντηση αυτο-προστασίας απέναντι στους καθημερινούς τόνους βίας ενός συστήματος ψυχικών ή σωματικών κακοποιήσεων και στερεοτύπων που μας απευθύνουνε από γεννησιμιού μας. Θα το θέταμε ως ζήτημα εξυπνάδας, εγρήγορσης αλλά και ανάγκης, ανάγκης για ζωή.

Τι είμαστε εμείς

Είμαστε από αυτούς και αυτές που οι έλληνες αποκαλούνε 'ξένες' και 'ανώμαλους', είμαστε ταυτόχρονα άτομα που ασφυκτιούμε στο δυσώδες καθημερινό ελληνικό περιβάλλον. Κινούμαστε στο πλαίσιο του αυτόνομου οργανωμένου αντιφασισμού, δηλαδή χωρίς πλάτες από κόμματα και κράτος, αυτο-οργανωμένοι και με οργή για τους ναζί. Παρόλο που δεν νιώσαμε ποτέ την αντι-βία σαν κοινή γλώσσα συνεννόησης με οποιουσδήποτε νιώθουν πως «γεννηθήκαν άντρες», δεν είμαστε και της λογικής ότι θα γυρίσουμε και το άλλο μάγουλο. Δεν μυθοποιούμε κανέναν αντιφασίστα «ζορό» που τσάκισε 3-4 νεοναζί, είπαμε όμως πως δεν θα κάτσουμε με σταυρωμένα τα χέρια όταν στοχοποιούμαστε ως γκέι, μετανάστες, αντιφασίστες. Είπαμε ότι θα απαντάμε, με την ταυτότητα με την οποία μας ξεχωρίζουν οι όποιοι θύτες. Συζητάμε τον φόβο μας μόνο για να τον συλλογικοποιήσουμε και να τον ξεπεράσουμε. Νιώθουμε οργή, παράλληλα, κι αυτό μας δίνει δύναμη.

Παρόλο που δέκα ομοφοβικοί γυμναστηριακοί «γκοτζίλα» δεν είναι ό,τι πιο ευχάριστο έχει κανείς να αντιμετωπίσει, δεν είναι της λογικής μας να φωνάξουμε τους δέκα ομοφοβικούς αντιφασιστες «κινγκ-κονγκ» για να τους αντιμετωπίσουν, ακόμα και για λόγους τακτικής, καθώς με δαύτους συχνά δεν αισθανόμαστε και οποιαδήποτε εμπιστοσύνη και ασφάλεια. Κι ακόμη περισσότερο, ναι, δεν ψηφίσαμε και δεν θα ψηφίσουμε ποτέ οποιονδήποτε Τσίπρα για να μας λύσει το πρόβλημα. Εξάλλου γιατί

να εγκλωβιστείς στον ανδρικό τρόπο σκέψης (δηλ. 'ποιος γαμάει ποιον') και οργάνωσης (δηλ. 'ποιος γαμάει ποιον') που προτάσσουν οι ίδιοι οι φασίστες; Ξέρουμε, αντ' αυτου, να οργανωνόμαστε με τον δικό μας τρόπο: γιατί και άποψη έχουμε γι' αυτό τον κόσμο και ισότιμοι ρόλοι γνωρίζουμε τι σημαίνει. Και είμαστε σιγουροι – γιατί το 'χουμε δει στην πράξη – πως η αποφασιστικότητα κι η οργάνωση αποφέρουν επιτυχίες απέναντι στους νεοναζί.

Η μπροσούρα αυτή εκδόθηκε τον Δεκέμβριο του 2013 σε 500 κομμάτια και σύντομα εξαντλήθηκε. Σκεφτήκαμε να την επανεκδώσουμε σε αυτή τη χρονική στιγμή με μια τριπλή κατά τη γνώμη μας επικαιροποίηση του υλικού της. Ο αντιμουσουλμανισμός με αφορμή τα τρομοκρατικά χτυπήματα του 2015 σε Γαλλία και Βέλγιο φαίνεται να έχει παγιωθεί πια ως ένας νόμιμος τρόπος να μιλούνε τα δυτικά κράτη και οι υπήκοοι τους για το 'μουσουλμανικό πρόβλημα'. Στην ιδεολογική φαρέτρα των δυτικών ως ξεχωριστό σημείο αιχμής τίθενται τα ανθρώπινα δικαιώματα στα οποία υποτίθεται υπολείπονται οι απολίτιστοι ανατολίτες. Η ομοφοβία και η πατριαρχία, που μια χαρά βασιλεύουν στη Δύση και στην ελλάδα ακόμη πιο συγκεκριμένα, εργαλειοποιούνται ως ο 'δημοκρατικός' λόγος επέμβασης στις μουσουλμανικές χώρες και ταυτόχρονα επιβολής με νομικά μέσα στους μουσουλμάνους που ζούνε στην ευρώπη. Τα δύο κείμενα του Georg Klauda δείχνουν όμως πως αν ψάξει κανείς/καμιά πέρα από την δυτική γκρίνια για τις μαντήλες, θα βρει την επινόηση της ομοφοβίας στην αυλή των ίδιων των δυτικών αποικιοκρατών που κάποτε κατέκτησαν και επέβαλαν τα δικά τους σκεπτικά, διχοτομίες και πολιτικές στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική. Τέλος, μετά από ενάμιση χρόνο αριστερο-ακροδεξιάς διακυβέρνησης του κράτους στην ελλάδα, μπορούμε να σκεφτούμε πια και το πως όλα αυτά αφορούν το ελληνικό κράτος; η αύξηση των ομοφοβικών επιθέσεων, ο αντιμουσουλμανικός λόγος, η προβολή της ομοφοβίας στους απολίτιστους Άλλους και, φυσικά, η αδυναμία των όσων στεκόμαστε απέναντι σε αυτές τις πολιτικές να οργανωθούμε με τα δικά μας μυαλά και μέσα, χωρίς κομματικές καβάτζες.

Antifa Negative & **Terminal 119**, Ιούνιος 2016.

(για περαιτέρω διάβασμα, μπείτε στις διευθύνσεις: antifa-ngt.espivblogs.net/ και terminal119archive.wordpress.com/ και επικοινωνήστε μαζί μας στα: acdc@espiv.net και terminal119archive@gmail.com)

***** Credits: Η σειρά των φωτογραφιών εξώφυλλου και οπισθόφυλλου είναι ενός Ιρανού ftm trans, του Shayne Oanes. Ευχαριστούμε τον Βασίλη ο οποίος μας τις υπέδειξε.

για έναν πούστικο αντιφασισμό...

Ιούνης του '11. Οι πλατείες γεμάτες. Ο κόσμος; Ο κόσμος είχε αφήσει τον καναπέ του και κατέβηκε στους δρόμους. Συζήτηση. Ζύμωση. Άμεση Δημοκρατία. Ο κόσμος γνώρισε από κοντά το αληθινό, το ανθρώπινο πρόσωπο της αναρχίας κι όχι αυτό που παρουσιάζεται στα δελτία των 8. Εκείνες οι μέρες ήταν μια ρωγμή. Από κει μέσα θα εφορμούσαμε στον ουρανό. Μας την χάλασαν οι μπάτσοι. Τα κατασταλτικά γουρούνια. Με τα ισραηλινά δακρυγόνα. Εκεί, λοιπόν, λίγο πριν την στραπατσαρισμένη έφοδο προς τον ουρανό, έπαιξε και μια στιγμή αμηχανίας. Ήταν η πρώτη και μοναδική φορά που πατήσαμε το ποδαράκι μας – η αλήθεια είναι – σύνταγμα μεριά. Ήταν όταν, στις 4 Ιουνίου του 2011, το gay pride συναντήθηκε με τους 'αγανακτισμένους'. Δεδομένης της εποχής, η παγωμάρα αυτής της συνάντησης, είχε και κάτι το όμορφο. Μια γιορτή ομοφυλόφιλης περηφάνιας συναντούσε ένα τσίρκο εθνικής γκρίνιας και λογικό ήταν να υπάρχει μια κάποια δυσφορία από την δεύτερη μπάντα. Αλλά αυτό το κείμενο δεν θα μιλήσει για ένα τόσο εύκολο να αποδειχτεί ζητούμενο: τον διάχυτο ρατσισμό της ελληνικής κοινωνίας απέναντι στους μη ετεροκανονικούς. Θέλουμε, πιο συγκεκριμένα, να πάμε στο πεδίο της ομοφοβίας στον αντιφασισμό, άμεσο ενδιαφέρον μας. Κι όχι να επιχειρηματολογήσουμε γιατί δεν «μας» συμφέρει να την διατηρούμε. Εξάλλου, ποιον αφορά αυτό το «μας»; Απλά, θέλουμε να την εκθέσουμε και να βάλουμε άλλα θεμέλια στην κουβέντα, τα δικά μας.

Δεν θα προκαλέσει έκπληξη σε κανέναν αν διατυπώσουμε την αντίληψη ότι πολλά στερεότυπα, προκαταλήψεις και ιδέες μίσους έχουν επιβιώσει και ταξιδέψει μέχρι τον 21ο αιώνα από τα βάθη του μεσαίωνα και πιο πίσω ή και από τον ύστερο 19ο αιώνα και πιο μετά. Το μίσος ταξιδεύει, γενικά μιλώντας. Αυτό που είναι διαφορετικό στην εδαφικοποίηση αυτού του μίσους, όμως, σε σχέση με τον 19ο αιώνα ή το απώτερο παρελθόν πάντα, είναι ο ραγδαία αναπτυσσόμενος νομαδισμός του. Μια προκατάληψη που παλιότερα θα παρέμενε εγκλωβισμένη σε μια ορισμένη γεωγραφική επικράτεια, όχι για κανέναν άλλο λόγο αλλά κυρίως λόγω της έλλειψης μέσων για να διαδοθεί πιο πλατιά, σήμερα διαδίδεται ευκολότατα. Και το πιο απομακρυσμένο χωριό ή πόλη μπορεί να ενημερωθεί για τις τελευταίες εξελίξεις στη σύγχρονη μόδα του μίσους που συνήθως πάει αγκαζέ με την κυρίαρχη λήθη. Στο παζάρι των στερεοτύπων, αυτών των αγκαζέ με τη λήθη πάντα, έχουμε προσέξει ότι εξέχουσα θέση έχει η ψυχολογικοποίηση του φασισμού (και των φασιστών επομένως) και η, συνεπακόλουθη με αυτήν, εμφιλοχώρηση ρατσιστικών προς την ομοφυλοφιλία αντιλήψεων. Αναφερόμαστε στην 'ιδέα' πως οι φασίστες διακατέχονται από μια καταπιεσμένη ομοφυλοφιλική επιθυμία.

Σε δεύτερο χρόνο, το ότι διακατέχονται (υποτίθεται) από αυτή την επιθυμία, έχει άμεση σχέση με αυτά που κάνουν και χαρακτηρίζονται ως 'φασίστες', τη βία δηλαδή που ασκούνε. Να το κάνουμε πιο συγκεκριμένο; Δεν πρόκειται περί περιθωριακής ιδέας, πρόκειται περί εξέχουσας αντίληψης υποκειμενοποίησης του φασισμού. Έχει μιληθεί, έχει διαδοθεί, έχει τραγουδηθεί.

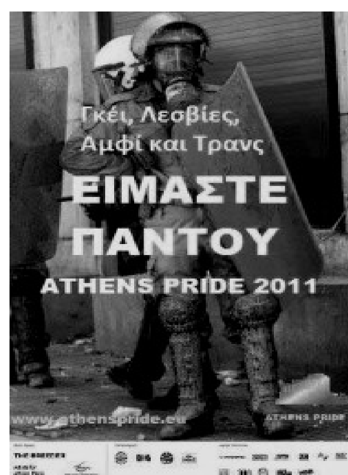


"Στο σώμα ασφαλείας κάποιου επισήμου
θα κρύβεται η gay ψυχοσύνθεσή μου
τη δασκάλα που με χτύπαγε δεν θα κατηγορώ,
αφού το γκλομπ μου τώρα θα 'ναι συνέχεια σκληρό"
['Πολισμανία', συγκρότημα *Βαβυλώνα,* 1999]

Έχει, επίσης, όψιμα, απεικονιστεί...



Έχει απεικονιστεί προκειμένου να εφορμήσει από τα ευρέως διαδεδομένα πατριαρχικά και ετεροσεξιστικά πρότυπα της ελληνικής κοινωνίας και να τα συμμεριστεί, για να ταχθεί – υποτίθεται – ενάντια στον φασισμό. Μα, τι οργή να επιδείξει κανείς απέναντι στους νεοναζί όταν για αυτό το σκοπό κινητοποιεί το μηχανισμό του αποκλεισμού/στιγματισμού κάποιων 'διαφορετικών' αυτής της κοινωνίας, των 'πούστηδων'; Μήπως για να μισήσουμε τους νεοναζί χρειαζόμαστε στο οπλοστάσιο μας τις χειρότερες ιδέες της συνάντησης του μαρξισμού και της ψυχανάλυσης: ότι, δηλαδή, τα μπράτσα των φασιστών δεν είναι παρά μια βιτρίνα που κρύβει την καταπίεση της δικής τους σεξουαλικότητας; Για άλλη μια φορά ερχόμαστε αντιμέτωποι με την αριστερή μεταφυσική, και κυρίως το ρατσισμό τους προς τους μη ετεροκανονικούς. Λες κι αν οι ή κάποιοι φασίστες είναι 'πούστηδες', τι; Είναι αυτό κάποια συμπληρωματική ή αλληλένδετη κατηγορία στον φασισμό τους άραγε;



Προφανώς και μιλάμε για έναν (στρέιτ πάντα) μύθο που αρέσκεται να αυτο-επιβεβαιώνεται υποκριτικά κι από 'αριστερά'. Το υποκριτικό έγκειται στο εξής: όταν ο φασίστας απειλεί ότι θα σηκώσει το χέρι στον ομοφυλόφιλο, δεν πρόκειται παρά για 'καταπιεσμένο ομοφυλόφιλο', όταν πράγματι όμως σηκώνει το χέρι στη λεσβία βουλευτίνα του

ΚΚΕ, τότε έφταιγε ότι αυτή ανήκε στο ΚΚΕ, έφταιγε ότι είναι βουλευτίνα ή, βέβαια, και πιο κυνικά – δεν μας νοιάζει.

Πρέπει κι αυτή η «αντιφασιστική» συμπεριφορά να καταχωρηθεί μέσα στο μακρύ κατάλογο των τρανταχτών «αντιφασιστικών επιχειρημάτων» που ψέγουν τους νεοναζί για το ότι δεν είναι 'συνεπείς' εθνικοσοσιαλιστές. Εδώ πρέπει να κατανοήσει κανείς ότι αυτό ένα πράγμα δεν μπορεί να είναι: αντιφασισμός. Όταν λαμβάνει κανείς δεδομένο τον εθνικοσοσιαλισμό σαν σώμα ιδεών – παρά σαν συνωστισμό δολοφονικών ενστίκτων – και τον κριτικάρει με όρους συνέπειας και ασυνέπειας (άλλα παραδείγματα: είναι αγράμματοι, είναι ανορθόγραφοι, είναι μαφιόζοι,ο άρχηγος τους είναι μελαμψός κτλ, λες και απαγορεύεται να είναι όλα αυτά οι νεοναζί), κάνει ταυτόχρονα το πρώτο βήμα σχετικοποίησης και συνδιαλλαγής με τον 'δολοφόνο'. Να το συζητήσουμε το πράγμα βρε παιδί μου… αλλά με τέτοια ελληνικά, δεν πας μπροστά… Με μια τέτοια τακτική, θα έπρεπε σύντομα να καταλάβουμε – κι όσο πιο σύντομα τόσο το καλύτερο, ιδιαίτερα για όσους από εμάς είμαστε και εν δυνάμει θηράματα των νεοναζί και δευτερευόντως των συγκεκριμένων «αντιφασιστών» – πως οι τελευταίοι και τα σχετικά επιχειρήματά τους, για συγκυριακούς και μόνον λόγους βρίσκονται να χρησιμοποιούν την ταμπέλα του 'αντιφασισμού' και να στέκονται πλάι μας, ηγεμονεύοντας πάνω στην ταμπέλα αυτή νοηματικά με στιγματιστικές και ρατσιστικές, βέβαια, αντιλήψεις. Επειδή, όμως, αντιφασισμός – τουλάχιστον οργανωμένος και συλλογικός – σημαίνει και να θέλεις και να προσπαθείς να περάσεις από την κατάσταση του εν δυνάμει θύματος και στην κατάσταση του εν δυνάμει θύτη των δημίων σου, είμαστε αναγκασμένες να γράψουμε αυτές τις αράδες εδώ, τόσο για να ξεκαθαρίσουμε τις δικές μας θέσεις πάνω στο ζήτημα, όσο και για να δείξουμε σε αυτούς που βάση θέσης βρίσκονται στο πλάι μας, πως δεν έχουν κανένα συμφέρον (επιβίωσης) να συστρατεύονται σε έναν αντιφασισμό που δεν είναι τουλάχιστον υπερήφανος να είναι πούστικος (και όλα τα άλλα κακά…). Το να βρει κανείς, κάποια από τα ιστορικά-ιδεολογικά νήματα αυτής της συγκεκριμένης ιδεοληψίας που συζητάμε εδώ, λοιπόν, θα ήταν ωφέλιμο για την ανάδειξη της ιστορικής διαδρομής του μύθου και άρα το ξεμπρόστιασμα του, για αυτούς που έχουν αυτιά και μάτια ανοιχτά.

Βρίσκουμε όλο και συχνότερα σε απολίτικους μαλάκες μπλόγκερ ή και – εν είδει υπονοούμενου – στον ριζοσπαστικό λόγο αυτό που με συμπαγή τρόπο εξέφρασαν οι *Βαβυλώνα*, το παλιό χιπ χοπ (low bap) συγκρότημα, στο στίχο που παραθέτουμε στην αρχή του κειμένου και ο οποίος μιλάει για την gay ψυχοσύνθεση ενός μπάτσου. Ήδη ο όρος 'gay ψυχοσύνθεση' μυρίζει βιολογικοποίηση αλλά και γενικότερα η γενίκευση του τραγουδιού,φαίνεται να κάνει μια αθέμιτη τουλάχιστον σύγκριση μεταξύ ομοφυλόφιλης επιθυμίας και (φαντασιώσεων) εξουσίας. Το συγκεκριμένο κομμάτι παίζεται και σε πολλές αναρχικές ή αριστερές μικροφωνικές ή πάρτυ μιας και θεωρείται ένα από τα πιο πετυχημένα αντι-μπατσικά τραγούδια – έτσι ο ύποπτος στίχος περνάει σχεδόν

απαρατήρητος ή καλύτερα απολύτως νομιμοποιημένος. Το στρέιτ, εξάλλου, σε μεγάλο βαθμό κοινό του τραγουδιού και εν γένει η κοινότητα των ριζοσπαστικών χώρων δεν φαίνεται να έχει πρόβλημα.

Αν όλη η αντιπαράθεση περιοριζόταν, όμως, γύρω από ένα τραγούδι, το πράγμα θα ήταν σχετικά απλό βέβαια: βάζει ή δεν βάζει κανείς το τραγούδι να παίξει, μετά από τη σχετική καταγγελία κάποιων και ο καθένας και η καθεμιά γνωρίζουν που βρίσκονται σε αυτή την αντιπαράθεση, δηλαδή με τον ετεροσεξισμό ή εναντίον του.[1] Δυστυχώς, όμως, η αντιπαράθεση δεν αφορά μόνο στο συγκεκριμένο κομμάτι. Το στερεότυπο πως όποιος ασκεί εξουσία – κυρίως μπάτσοι και φασίστες – είναι ομοφυλόφιλος που καταπιέζει την σεξουαλική του επιθυμία κι αυτή με τη σειρά της ως αντεστραμμένη πια ορμή μετατρέπεται σε επιθυμία εξουσίασης των άλλων και ίσως εξουσίασης του εαυτού από κάποιον άλλον, είναι αρκετά διαδεδομένο και εντός των λεγόμενων ριζοσπαστικών κύκλων – έστω κι αν το αναλυτικό background του μύθου δεν δηλώνεται με την αντίστοιχη ευγλωττία. Αντίστοιχα, το «πούστη μπάτσε» δεν είναι μόνο στίχος των terror-x-crew αλλά και κοινή πεποίθηση και πολλές φορές βρισιά, συχνά απευθυνόμενη σε μπάτσους (και φασίστες).[2] Το ίδιο το Indymedia Athens, από την άλλη, αφήνει στα ηλεκτρονικά του δωμάτια να βρίζει κανείς τους χρυσαυγίτες και τον Μιχαλολιάκο ως «πούστηδες» κτλ,[3] δηλαδή να επιτίθενται στους φασίστες εκθηλύνοντας τους, χρησιμοποιώντας δηλαδή κλασικές στρατηγικές των ηγεμονικών αρρενωποτήτων όταν οι τελευταίες προσπαθούν να … μειώσουν, να εξευτελίσουν ή να απομονώσουν κτλ άλλες αρρενωπότητες, κάνοντας τες ίσως να αισθανθούν ντροπή (;) ή φόβο (;). Αυτό που καταφέρνει κανείς εκεί, είναι να αποδόσει την ομοφυλόφιλη επιθυμία ως βασικό κίνητρο δράσης ενός- αόρατου τελικά-φασίστα όχι μόνο να αποδώσει την ομοφυλόφιλη επιθυμία ως στίγμα σε κάποιον αόρατο φασίστα, ο οποίος πιθανόν να είναι εξίσου ετεροσεξιστής με όλη την υπόλοιπη κοινωνία, αλλά και να αρθρώνει την ίδια την επιθυμία ως στίγμα, κάνοντας την εξίσωση 'gay = φασίστας'. Πολύ βολικό ε; Δηλαδή η ετεροφυλόφιλη επιθυμία που φαίνεται να είναι η κυρίαρχη σήμερα, η πλειοψηφική δηλαδή (και στους πολιτικούς αριστερούς 'χώρους'), θα 'πρεπε να συμπεράνουμε ότι έχει να κάνει με την υγιή σεξουαλικότητα του αντιφασίστα; Πάλι οι ετερό- ως οι μόνοι 'υγιείς';

Η αναβίωση αυτών των ετερό- μύθων φαίνεται να γνώρισε μια πρόσφατη αναζωπύρωση τη δεκαετία του 2000, μετά τους σύντομους θριάμβους και θανάτους δύο φασιστών ηγετών της Ευρώπης οι οποίοι ήταν ομοφυλόφιλοι: του Γκέοργκ Χάιντερ στην Αυστρία και του, ανοιχτά ομοφυλόφιλου, Πιμ Φόρτουιν στην Ολλανδία. Αμέσως, δύο ή δέκα φασίστες που ήταν ομοφυλόφιλοι ήταν η αφορμή για να ταυτίσει κανείς το πρόσωπο του φασίστα την ομοφυλοφιλία και να τη συνδέσει με αυτό που ήπια λέγεται 'ολοκληρωτισμός'. Καμία σκέψη, φυσικά, σύνδεσης της τεράστιας πλειοψηφίας των φασιστών και μη βουλευτών και υπουργών και αρχηγών κρατών που είναι ξεκάθαρα

δηλωμένοι ετερό- και μάλιστα κάνουν πολιτική πάνω σε αυτή τους τη σεξουαλική ταυτότητα… (π.χ. Μπερλουσκόνι, Σαρκοζύ αλλά και στα δικά μας το 99% όλων των … πολιτικών ανδρών), έτσι; Για παράδειγμα, να σκεφτεί κανείς ότι αυτός ο μαφιόζικος μπερλουσκονισμός που ασκήθηκε πρόσφατα στην Ιταλία και, ίσως, συνεχίζει να ασκείται είναι μια συνεπής στρέιτ πολιτική, με κυρίαρχα στρέιτ πρότυπα στη βιομηχανία των ιταλικών ΜΜΕ αλλά και με κυρίαρχα στρέιτ πρότυπα, γενικότερα, που δείχνουν τον πρώην 'πρώτο άνδρα' της χώρας να φλερτάρει αλλά και να αναπτύσσει τις σχέσεις του με την ιταλική βιομηχανία της πορνείας. Αλλά που σκέψεις για τέτοια…

Ιστορική Αναδρομή

Ακόμη κι οι μύθοι, όμως, έχουν τις δικές τους ιδεολογικές πηγές και ακρούλες στη ριζοσπαστική σκέψη (και στην αντιφασιστική): στον Freud, στο Μαοϊσμό και ίσως στις περισσότερες, αν όχι όλες, τις αποχρώσεις των κομμουνιστικών κομμάτων από αυτό του Τσε στην Κούβα μέχρι τους σύγχρονους νομιμόφρονες κομμουνιστές του ΚΚΕ. [4] Εδώ, δεν έχουμε το χρόνο να πάμε να ψάξουμε προς τα πίσω την πηγή αυτού του στερεοτύπου χωρίς να γράψουμε μια νέα ολόκληρη ιστορία της (αριστερής) διανόησης του πρώτου μισού του 20ου αιώνα και γιατί όχι και κομματιού του 19ου αιώνα (π.χ. τα γραπτά του Ένγκελς γύρω από την οικογένεια).

Πέρα από την διάχυτη ετεροσεξιστική διάθεση που χαρακτήριζε πολλές από αυτές τις τάσεις και πηγές, το στερεότυπο στο οποίο συντείνουν, φαινεται να είναι το ο φασισμός, ως κοινωνικός (ολοκληρωτικός) σχηματισμός, και η ομοφυλοφιλία, ως… ψυχολογικό χαρακτηριστικό, αποτελούν και τα δύο σημάδια παρακμής του ύστερου καπιταλισμού. Από τη μαρξιστική μπάντα: όσο ο φασισμός ερμηνεύεται ως ένα σκληρό πρόσωπο του καπιταλισμού, το τελευταίο καταφύγιο της αστικής τάξης για να τρομάξει το προλεταριάτο, κι όσο η ομοφυλοφιλία περνάει ως αστική ποιότητα αλλοτρίωσης από την ανθρώπινη (προλεταριακή) ουσία, δεν είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς πως συνδέθηκε ο αντιφασισμός και το μίσος ενάντια στους/στις ομοφυλόφιλους/ες.
Ο σταλινισμός ή ο μαοϊσμός ήταν τα ιστορικά κανάλια που δέχθηκαν να τρέξει αυτό το κουβάρι μύθων μέσα τους. Αλλά, επίσης, κι αυτά τα ποτάμια αίματος. Θα μπορούσε να ήταν και κάποια άλλα. Και ήταν. Και στην καπιταλιστική, φιλελεύθερη – κατά τα άλλα – Δύση. Ο στόχος ήταν ένας και κοινός. Η στοχοποίηση των ομοφυλόφιλων. Και η εξόντωση τους. Αυτή η σύμπνοια μεταξύ καπιταλισμού και υπαρκτού σοσιαλισμού ή, αν θέλετε ακόμη, και μεταξύ προτεσταντών και καθολικών στην Ιρλανδία, δείχνει πως ιστορικά αυτό που παγιώθηκε να λέγεται ομοφοβία, έπαιξε ρόλο κοινωνικής συσπείρωσης και συνοχής ακόμα και μέσα σε εποχές που τα εθνικά κοινωνικά σώματα ήταν πολωμένα κάθετα για χίλιους δυο άλλους λόγους.

Κι αυτό μας λέει βέβαια, γενικά, ότι όση σχέση έχει η ομοφυλοφιλία με την αστική τάξη, άλλη τόση έχει κι ο φασισμός μαζί της. Ιστορικά, αντιθέτως, κοινές φαντασιακές

διαδρομές φαίνεται να έχουν η κανονικοποίηση της ετεροσεξουαλικής κλίμακας (και το παρεπόμενο μίσος για τον «Άλλο» της, τον μη-στρέιτ, τον μη- οικογενειάρχη) και η άνθιση του καπιταλιστικού οικονομικού συστήματος με τα διάφορα υποκείμενα του (τον 'επιχειρηματία', τον 'εργάτη' κτλ), αλλά και βέβαια ο φασισμός με την υπεράσπιση της 'αγίας οικογένειας' (και ετεροσεξουαλικής αναπαραγωγής). Με λίγα λόγια, αν η ομοφυλοφιλία 'ανακαλύφθηκε' στα χρόνια του πρώιμου καπιταλισμού, αυτό έγινε γιατί σε αυτά τα ίδια χρόνια ανακαλύφθηκε η ετεροφυλοφιλία. Σε άλλες εποχές και άλλες κοινωνίες, η διάκριση ετεροφυλοφιλίας-ομοφυλοφιλίας δεν υπήρξε και άρα δεν υπήρχε και η ανάγκη να εφευρεθούν κι αυτές σαν έννοιες. Η Δύση, λέμε, έβαλε το χεράκι της εκεί. Και να 'ταν μόνο αυτό; Η αλήθεια είναι ότι αυτό το κείμενο εστιάζει, περισσότερο σε αυτούς που, όντας μέσα στη Δύση, της ασκούν μια κάποια κριτική. Και αφού, βέβαια, και οι ίδιοι, αυτοί οι τελευταίοι, της αριστεράς και του αντιφασισμού δηλαδή, έχουν δημιουργήσει και εφαρμόσει τα δικά τους στερεότυπα. Αλίμονο στους ομοφυλόφιλους που δεν θέλανε/θέλουνε να ρίξουν τον καπιταλισμό! Αλίμονο στα θύματα του φασισμού που δεν ασπάζονταν τη μαρξιστική ή όποια άλλη θεολογία.

Οι φασίστες δεν είναι κρυφο-αδερφές είναι τα τσιράκια της ετεροφυλοφιλίας![5]
Ας υπενθυμίσουμε ότι οι ναζί άρχισαν να γεμίζουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης με ομοφυλόφιλους γερμανούς και αυστριακούς άνδρες από το 1933 – και με μεγαλύτερη ένταση από το 1937 – όπου μάλιστα τους φορούσαν το γνωστό 'ροζ τρίγωνο' στη στολή του κρατουμένου. Παραδόξως (;), την ίδια περίοδο περίπου ο Μαξίμ Γκόρκι έγραφε, επιβεβαιωτικά, από τη Σοβιετική Ένωση: «Αν εξαλειφθούν όλοι οι ομοφυλόφιλοι, τότε και ο φασισμός θα εξαφανιστεί» (1934).[6]

Χρόνια αργότερα και πριν τη λεγόμενη 'νύχτα των μεγάλων μαχαιριών', ήταν πάλι οι SS που σε μια απόπειρα έξωσης των SA από τον μηχανισμό εξουσίας, επικαλέσθηκαν ως κατηγορία και την ομοσεξουαλικότητα τους. Αυτό δείχνει πως, ξεκάθαρα, στο ζήτημα αυτό και στον 'χώρο' αυτό, η ομοσεξουαλικότητα ως αμάρτημα … δεν συγχωρούταν. Στις 30 Ιουνίου του 1934, ο χίτλερ συνέλαβε τον ηγέτη των SA (= τάγματα εφόδου) Ernst Röhm. Η SA ηταν μια παρακρατική/ παραστρατιωτική οργάνωση του εθνικοσοσιαλιστικού κόμματος που έπαιξε μεγάλο ρόλο στην άνοδο του χίτλερ. Τη νύχτα εκείνη ξεκίνησε ένα κύμα εκτελέσεων των ηγετών της SA, καθώς και συλλήψεων των στελεχών της σε όλη την γερμανία. Ο Röhm, τελικά, εκτελέστηκε την 1η Ιούλη του 1934 μετά τις ακραίες αντιπαραθέσεις για τον ρόλο της SA στο 3ο ράϊχ, στα θέματα της οικονομίας αλλά και τον γενικότερο ανταγωνισμό μεταξύ SA και SS.[7] Οι εκτελέσεις πλασαρίστηκαν στην κοινή γνώμη με την κατηγορία της συνωμοσίας … και της ομοφυλοφιλίας, η οποία «υπονόμευε τον υγιή γερμανικό λαό» (παρεπιμπτόντως να πούμε ότι σε όλη την διάρκεια του εθνικοσοσιαλισμού, χρησιμοποιούταν συχνά η "κατηγορία" της ομοφυλοφιλίας για την εξόντωση των εκάστοτε αντιπάλων):

«Το χειρότερο, όμως, ήταν ότι από μια συγκεκριμένη κοινή π ρ ο δ ι ά θ ε σ η, άρχισε να δημιουργείται στην SA μια φράξια, η οποία δεν αποτελούσε μονάχα έναν συνωμοτικό πυρήνα ενάντια στις φυσιολογικές αντιλήψεις περί υγείας του λαού αλλά και έναν πυρήνα ενάντια στην κρατική ασφάλεια.»
[ο χίτλερ στο ράϊχσταγκ (κοινοβούλιο) σε λόγο του για τις εκτελέσεις αυτές].

Σημείωση: τόσο οι ναζί όσο και η αριστερά χρησιμοποιούσαν τότε την λέξη «προδιάθεση» (γερμανικά: "*Veranlagung*") για να χαρακτηρίσουν την ομοφυλοφιλία.

Όλα αυτά όχι μόνο δεν οδήγησαν στην αλλαγή των αντιλήψεων της αριστεράς για τους ομοφυλόφιλους – η οποία μέχρι τότε μιλούσε περί «τρίτου ράϊχ ομοφυλόφιλων» – αλλά έγινε το ακριβώς αντίθετο! Η γερμανική αριστερά μετά τη 'νύχτα των μεγάλων μαχαιριών' άσκησε κριτική στον χίτλερ, καταλογίζοντας του 'υποκρισία' για το ότι δεν «τους» εκτέλεσε όλους. Τον κατηγόρησε για ασυνέπεια, σα να λέμε! Για να το αποδείξει, μάλιστα, αυτό έδωσε στον χίτλερ ονόματα ομοφυλόφιλων ναζί ή αυτών που η αριστερά θεωρούσε ομοφυλόφιλους και δεν είχαν εκτελεστεί. Έτσι, η γερμανική αριστερά σε μια υψηλή στιγμή συνέπειας αποδείχτηκε περισσότερο πρόθυμη για ετεροσεξιστικές δράσεις παρά για αντιφασιστικές (ο ενημερωμένος αντιφασίστας αναγνώστης θα γνωρίζει ότι λίγα έχουν αλλάξει από τότε).

Δίνουμε ελάχιστα μόνον παραδείγματα από την πληθώρα των τότε κειμένων της αντιφασιστικής εξόριστης αριστεράς:

«Ναι, λοιπόν, αν απομακρύνονταν όλοι οι ομοφυλόφιλοι από το σώμα και την ηγεσία της SA, δεν θα έμενε στο τέλος τίποτα άλλο παρά το αξιοθρήνητο κατάλοιπο μιας μικρής ομαδούλας ανθρώπων, ναι λοιπόν, και παρόλο που υπάρχει η παράγραφος §175 [8] *ο υπουργός Heß παραμένει αντιπρόεδρος του χίτλερ, ναι, ακόμα κι ο Baldurvon Schirach είναι μέχρι και σήμερα ηγέτης της νεολαίας, ναι, ο κύριος Kaufmann ακόμα και σήμερα διοικητής του Αμβούργου, ο Helmut Bruckner μέχρι και σήμερα ανώτατος πρόεδρος στο Breslau, ο Koslo μέχρι και σήμερα ηγέτης των SA στο Liegnitz, ναι λοιπόν, είναι γενικά γνωστό ότι τα μέλη του γερμανικού θεάτρου, μόνο τότε μπορούν να κάνουν καριέρα στο θέατρο, μόνον αν έχουν την 'ατυχή προδιάθεση' του 3ου ράϊχ, ναι λοιπόν, στη νεολαία χίτλερ κυριαρχούν τρομακτικές καταστάσεις και χιλιάδες ομάδες της νεολαίας δεν αποτελούν παρά σχολειά της ομοφυλοφιλίας.»*
[από τη σοσιαλδημοκρατική εφημερίδα των γερμανών εξόριστων αντιφασιστών *«Ξανά Εμπρός»*]

«Ενας παχύς, θηλυκός τύπος με ανάλογες προτιμήσεις», έγραφε το κομμουνιστικό στέλεχος Heinz Pol για τον ναζί Baldur von Schirach. Κι όταν, παρά την κοινοποίηση των ονομάτων, δεν έγιναν οι πολυπόθητες εκτελέσεις, έγραφαν:

«Υπάρχουν ακόμα και σήμερα κάποιοι επίμονοι που το πιστεύουν ίσως, οι εφημερίδες του εξωτερικού κατονόμασαν, εξάλλου, στον γερμανό καγκελάριο καθαρά και ξάστερα τα ονόματα εκείνων των ηγετών, για τους οποίους ισχύει ότι απολαμβάνουν τα ίδια πάθη και σήμερα, με την ίδια ξεδιαντροπιά. Όλοι αυτοί, όμως, παραμένουν στις θέσεις τους, υπερήφανοι όσο ποτέ, στην υπηρεσία τους και με την αξιοπρέπεια τους.»
[στην *«Νέα Εφημερίδα του Λαού»*, εφημερίδα εξόριστων γερμανών αντιφασιστών στη Νέα Υόρκη]

Βέβαια, με κάτι τέτοιες θεωρητικές βάσεις του στυλ *«η ομοφυλοφιλία απεικονίζει ένα εξαιρετικά ισχυρό ψυχικό αγκυροβόλημα της φασιστικής ιδεολογίας»* (Wilhelm Reich), τι άλλο να περιμένει κανείς; Όλα τα παραπάνω άρχισαν να κοπάζουν, όχι ότι σταμάτησαν οριστικά, μόνο όταν άρχισαν να γίνονται γνωστές και οι εξοντώσεις χιλιάδων (γερμανών και αυστριακών) ομοφυλόφιλων αντρών στα στρατόπεδα εξόντωσης. Έπρεπε, με λίγα λόγια, να υπάρξουν τόσες χιλιάδες θύματα για να το βουλώσει (τονίζουμε και πάλι: εν μέρει) επιτέλους η αριστερά!

Πως μίλησαν για την ομοφυλοφιλία αυτοί που θέλησαν να αλλάξουν τον κόσμο; (Όπως και οι άλλοι που τον θέλανε να παραμείνει ίδιος.)

Είπαμε στο 'μανιφέστο για έναν ανθελληνικό αντιφασισμό'[9] πως παρόλο που στις πηγές μας βρίσκουμε την κριτική της ιδεολογίας (και από πλευράς κριτικής θεωρίας), δεν μπορούμε να ταυτιστούμε μαζί της, τόσο γιατί είναι ανεπαρκής βέβαια όσο και γιατί – ως θεωρία που γυρεύει τη σφαιρική της ολοκλήρωση – καταντά προβληματική και μερικές φορές εχθρική ιδεολογία. Εδώ, έχουμε ένα καλό παράδειγμα περί του τελευταίου γύρω από τα πρώτα βήματα της κριτικής θεωρίας στην Ευρώπη: στη στάση δηλαδή που πήραν οι της κριτικής θεωρίας (Σχολή Φρανκφούρτης) γύρω από τη διάδοση των ετερό- μύθων. Η κριτική στον Αντόρνο, την κριτική θεωρία και τη Σχολή, βέβαια, που θα γίνει, δεν τους αναδεικνύει τόσο ως 'πατέρες' του ετεροσεξισμού, όσο ως ακόμη μια θεωρητική τάση του μαρξισμού, από τις ποιοτικές και κοινά αποδεκτές μάλιστα, που συμμεριζόταν τις ετεροσεξιστικές προκαταλήψεις που κυκλοφορούσαν στην πιάτσα την εποχή: στην ακαδημία, στο μαρξισμό των κινημάτων και της θεωρίας, στην κοινωνιολογία.[10] Τα σκόρπια ετεροσεξιστικά σχόλια μέσα στη *Διαλεκτική του Διαφωτισμού* αλλά και τα *Minima Moralia* είναι ενδεικτικά για αυτό, ενώ ο Έριχ Φρόμ, επίσης εκπρόσωπος της κριτικής θεωρίας, θα μπορούσε να κατηγορηθεί ακόμα πιο στιβαρά, ιδιαίτερα σε ένα από τα γνωστά κείμενα του που, ακολουθώντας τις παραπάνω διαδρομές του Βίλχελμ Ράϊχ, προσπάθησε να συνδέσει την ομοφυλοφιλία με το φασισμό.

Αλλά αν είναι να ξεκινήσει κανείς να ασχολείται με το θέμα, θα καταλάβει αρκετά νωρίς ότι ο ετεροσεξισμός ήταν ένα από τα αποπαίδια της δύσμοιρης συνάντησης μαρξισμού

και ψυχανάλυσης, ή Μάρξ και Φρόυντ: *"Η αγάπη [του άντρα] προς τη γυναίκα σπάει τους συλλογικούς δεσμούς της φυλής, του εθνικού διαχωρισμού και του κοινωνικού ταξικού συστήματος και, άρα, παράγει σημαντικές επιδράσεις ως πολιτισμικός παράγοντας. Και μοιάζει, βέβαιο, ότι η ομοερωτική αγάπη μοιάζει πολύ πιο συμβατή με τους δεσμούς μιας ομάδας, ακόμα κι όταν παίρνει τη μορφή των ανεμπόδιστων σεξουαλικών τάσεων"* (Φρόϋντ, σελ. 123). Αυτό βέβαια επιβεβαιώθηκε και από τον γερμανικό φασισμό όπου η διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην απροκάλυπτη και την καταπιεσμένη ομοφυλοφιλία, όπως και με τον απροκάλυπτο και τον καταπιεσμένο σαδισμό, ήταν πολύ πιο αδρή από ότι στη φιλελεύθερη κοινωνία της μεσαίας τάξης'', λέει ο Αντόρνο, παραθέτοντας τον 'πατέρα της ψυχανάλυσης'. [11] [12]

Το παραπάνω επιχείρημα δίνεται από τον Αντόρνο μετά από συγκεκριμένη αναφορά στη θεωρία της προβολής του ίδιου του Φρούντ. Ο συνδετικός κρίκος είναι η αδυναμία των αμυντικών μηχανισμών του Εγώ να κατευθυνθούν προς τα καταπιεσμένα του στοιχεία: *«Υπό την πίεση της ομοφυλοφιλικής επιθετικότητας, ο μηχανισμός της ψυχής ξεχνά την πιο πρόσφατη φυλογενετική του επιτυχία, την αυτογνωσία, και βιώνει αυτή την επιθετικότητα ως τον εχθρό του κόσμου που το καλύτερο για το Εγώ θα ήταν να τον αντιμετωπίσει»* (Adorno & Horkheimer, από το γερμανικό, 1988: 202). Οι συγγραφείς εδώ ερμηνεύουν την ομοσεξουαλικότητα εξολοκλήρου μέσω του Φρόϋντ, όπως έγινε μέσα σε ολόκληρη τη δεκαετία του '40. *«Το απαγορευμένο που μετατρέπεται σε επιθετικότητα είναι προπάντων ομοφυλοφιλικού χαρακτήρα»*, λένε λίγο πιο πριν (*Διαλεκτική του Διαφωτισμού*, Adorno & Horkheimer, από το γερμανικό, 1988: 201). Εδώ, ακόμα χειρότερα, δεν υπάρχει ομοσεξουαλικότητα χωρίς καταπιεσμένη οιδιπόδεια επιθετικότητα.

Στο ίδιο βιβλίο, στο κείμενο 'Άνθρωπος και Ζώο': *«Αυτός [Mann] γίνεται γυναίκα [Weib], που στοχεύει στην κυριαρχία [Herrschaft]. Στη φασιστική συλλογικότητα, με τις ομάδες της και τα στρατόπεδα εργασίας της, ο καθένας είναι από την τρυφερή νεότητα του ένας αιχμάλωτος σε απομόνωση, εκεί εκτρέφεται η ομοφυλοφιλία».*[13]

Στο ίδιο βιβλίο, στο κείμενο 'Ενδιαφέρον για το Σώμα' η εστίαση δεν γίνεται στον φασισμό αλλά στους τρόπους που η ομοσεξουαλικότητα αγκαλιάζει και μετασχηματίζει τις απωθήσεις και τις μνησικακίες των θυμάτων.

Το 'πρόβλημα του ετεροσεξιστή' συνεχίστηκε να φυτοζωεί στην ακαδημία και τον θεωρητικό μαρξισμό και με τον Hans-Jürgen Krahl, τον αγαπημένο μαθητή του Αντόρνο. Ο Krahl πέθανε σε αυτοκινητιστικό ατύχημα, ένα χρόνο μετά το θάνατο του Αντόρνο, κι ενώ δεν είχε τελειώσει τη διδακτορική του διατριβή με επιβλέποντα τον 'Τέντυ'. Ωστόσο, η διατριβή δημοσιεύτηκε αργότερα, ημιτελής, με τον τίτλο *Συγκρότηση (υποκειμένου) και Ταξική Πάλη*. Τα συμπεράσματα, όμως, που θα μπορούσαμε να αντλήσουμε από αυτό το κείμενο δεν αφορούν μόνο στο θεωρητικό μαρξισμό, μιας και

ο Krahl ήταν και μία από τις γνωστές φυσιογνωμίες της φοιτητικής εξέγερσης του 1968. Στη διατριβή του ο Krahl ταύτισε εκεί μέσα τους 'καλούς' στοχαστές της διαλεκτικής με την ετεροφυλοφιλία και τους 'κακούς' στοχαστές της διαλεκτικής, όπως π.χ. τον Πλάτωνα, με την ομοφυλοφιλία.

Μέσα στο τελευταίο κείμενο, όπως και στα προηγούμενα, μπορούμε να αναγνωρίσουμε μια κάποια τουλάχιστον ομοιότητα στην άποψη του Αντόρνο για την ομοφυλοφιλία, ως αποτέλεσμα της παρακμάζουσας υποκειμενικότητας του ύστερου καπιταλισμού με τη θέση των Μαοϊκών της ευρωπαϊκής και ασιατικής αριστεράς, σύμφωνα με την οποία η ομοφυλοφιλία αποτελούσε σημάδι της παρακμάζουσας καπιταλιστικής κοινωνίας – άλλωστε κι οι δυο τους από τις ίδιες πηγές αντλούσαν – Ράϊχ, Γκόρκι, Ένγκελς κλπ.
Φυσικά, ο Αντόρνο δεν επιδοκίμασε ποτέ ή υιοθέτησε βία κατά ατόμων, όπως έκανε σε πλατιά κλίμακα τόσο ο μαοϊσμός όσο και οι λενινιστές της ρωσίας αλλά και οι του τσε γκεβάρα στην άλλη άκρη του ατλαντικού. Κι ανάμεσα στους τελευταίους, βέβαια, υπάρχουν διαφοροποιήσεις μιας και όπως ξέρουμε ο Τσε έκλεινε σε στρατόπεδα τους Κουβανούς ομοφυλόφιλους, οι μαοϊκοί τους εκτελούσαν στην Κίνα κατά την περίοδο της λεγόμενης 'πολιτιστικής επανάστασης', ενώ στη Σοβιετική Ένωση δεν έχουμε αντίστοιχα στοιχεία για μαζική στοχοποίηση. Ο Αντόρνο έφτασε να διαφοροποιηθεί από την έμπρακτη λήψη μέτρων κατά της ομοφυλοφιλίας όταν στα τέλη του '60 έγραφε ένα άρθρο με το οποίο πιέζε να καταργηθεί το περιβόητο γερμανικό άρθρο § 175, δηλαδή ο προαναφερθείς γερμανικός νόμος ποινικοποίησης της ομοφυλοφιλίας – μια θέση κοινή πάντως σε αριστερούς ή έστω προοδευτικούς διανοούμενους της εποχης στη γερμανία. Στην τελική, όμως, ακόμα και σε αυτό το κείμενο του, ο Αντόρνο υπέπεσε σε βιολογισμούς και φυσικοποιήσεις της ομοφυλοφιλίας βλέποντας τους ως ιδιαίτερα έξυπνους νευρωτικούς οι οποίοι, ως παιδιά, είχαν 'ταυτιστεί' με τις μάνες τους! [14]

Αν σας λέγαμε ότι η παραπάνω κληρονομιά του μαοσταλινικού αλλά και του μαρξιστικού ετεροσεξισμού έχει κληρονομηθεί και εμπεδωθεί εξίσου καλά και στην καθόλα νόμιμη και νομότυπη ελληνική αντιφασιστική αριστερά, μάλλον δεν θα πέφτατε από τα σύννεφα. Επίσης, αν σας λέγαμε πως ο ελληνικός αντρικός πληθυσμός είναι ένας κατά κανόνα (μάτσο και) ετεροσεξιστικός πληθυσμός, και πάλι δεν θα πέφτατε από τα σύννεφα μάλλον. Και πάλι καλά θα κάνατε. Σε μια κοινωνία, εξάλλου, που από γεννησημιού της, ό,τι το διαφορετικό είναι για αυτήν οριστικά 'ξένο', η ιστορία του ρατσισμού εναντίον των μη-ετεροκανονικών έχει πολλά κεφάλαια να γράψει. Κι ακόμα δεν έχει ξεκινήσει καν. Οι πρόσφατες εξελίξεις στον πολιτικό βόθρο όπου οι νεοναζί απέκτησαν κοινοβουλευτικό λόγο θα αποτελέσουν αρνητική εξέλιξη και για αυτό το ζήτημα – περισσότερες ετεροσεξιστικές χοντράδες προβλέπουμε ότι θα φιγουράρουν και ποντάρουμε μάλιστα πως οι περισσότερες από αυτές θα μείνουν και αναπάντητες από τους πολλούς (τους μη-ναζί). Μην ξεχνάμε αυτό που είπαμε πριν ότι ο ρατσισμός κατά των μη-ετεροκανονικών, ακόμα και σε καθεστώτα και κοινωνικές συνθήκες

δύσκολες παγκοσμίως, στάθηκε ίσως το μόνο ζήτημα συμφωνίας μεταξύ πόλων τελείως ακραία αντιθέτων, όπως π.χ. στις καυτές δεκαετίες του δεύτερου μισού του εικοστού αιώνα στη βόρεια Ιρλανδία, όπου καθολικοί και προτεστάντες μολονότι αντάλλαζαν αίμα στους δρόμους, ίσως η μόνη τους ιστορική συμφωνία ήταν η στάση τους απέναντι στην ποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας.

Έτσι – και με φόντο την εθνική και ετεροσεξιστική συνοχή – δεν εκπλήσσουν και πολλούς οι απόψεις του *Ριζοσπάστη* για τους ομοφυλόφιλους στην ελλάδα ως καπιταλιστικά υποπροϊόντα, την ίδια στιγμή που κρίνουν το κίνημα των gay στις ΗΠΑ ως ένα εγωιστικό κίνημα «ευδαιμονισμού και προσωπικής ευχαρίστησης», των Εγώ δηλαδή που θρέφει ο άτιμος ο καπιταλισμός.[15]

Το είδαμε, δυστυχώς, υπόρρητα και σε αυτόνομη βερζιόν: *«Όποιος φυλάει τον κώλο του, κάνει ζωή του κώλου»* (αυτοκόλλητο antifa lab 2012). Εδώ στιγματίζεται, για όποιον δεν κατάλαβε, ο λεγόμενος 'παρτακισμός', 'ο ατομικισμός' ή, αλλιώς, όπως το διαβάσαμε πιο πριν και θεωρητικά… η 'παρακμάζουσα υποκειμενικότητα του καπιταλισμού'. Αυτό σημαίνει να 'φυλάς τον κώλο σου'. Η 'μεταφορά' ευανάγνωστη. Όχι άλλες καβάτζες και πουστιές, να το δούμε το πράμα σταράτα κι αντρίκια.

Το ακούσαμε χιλιάκις και σε αναρχική βερζιόν: οι ενστάσεις περί gay pride στην Αθήνα και οι αγανακτισμένες διερωτήσεις: «Γιατί να μην κάνουμε τότε κι εμείς ένα straight pride?» Αγνοώντας άραγε (;) πως κάθε μέρα είναι μια μέρα straight pride; Όχι, δεν είναι άγνοια. Αυτό που ενοχλεί σε αυτό το pride, το gay, είναι κι ότι είναι «λίγο καρναβάλι», ε; Πολύς χορός και χαρά βρε παιδάκι μου. Μας θυμίζει και την ευδαιμονία του καταναλωτή η φάση και δε μας κολλάει με την αναρχική βίβλο….. παρόλο που όταν ψωνίζουμε από μπουρδέλα δεν έχουμε πρόβλημα……

Αντισημιτισμός και Ετεροσεξισμός

Μια που είπαμε για ευδαιμονία, πρέπει να ανοίξουμε ένα άλλο κεφαλαιάκι εδώ. Όπως ίσως γνωρίζετε, τα στερεότυπα – όπως και οι επαγγελματίες δολοφόνοι ορισμένες φορές – κάνουν παρέα. Εκεί που κάνουν παρέα, λοιπόν, φαίνεται να τα λένε, να 'ζυμώνονται', να ανταλλάσουν εμπειρίες και να τις προμοτάρουν μαζί με νέα ορμή εκ νέου. Δύο τέτοιες αντιλήψεις – με συνδετικό κρίκο την ευδαιμονία – που κάνουν λοιπόν παρέα είναι και ο αντισημιτισμός και ο ετεροσεξισμός.

Οι συνεπείς αντισημίτες και ετεροσεξιστές, συνεχιστές της αριστερής παράδοσης, πάντα μπορούν να ξεχωρίσουν αυτό που τους ενοχλεί στην ομοφυλοφιλία. Το ρόλο του συνδετικού κρίκου, αναμφίβολα, ανάμεσα στα δύο αυτά μίση, θα αναγνωρίσει η έμπειρη αναγνώστρια στο φθόνο της ηδονής ή αλλιώς, στην καταδίκη του ηδονισμού που ταυτίζεται (από τον ετεροσεξιστή και τον αντισημίτη) τόσο με τον χαρακτήρα

της ομοσεξουαλικότητας όσο και με αυτόν του εβραϊσμού. Τέτοιες κληρονομιές και ένστικτα της παλιάς καλής αριστεράς, βέβαια, δεν βρίσκονται μόνο στην αριστερά σήμερα.

Κι ο ρατσισμός, όμως, δεν δραπετεύει από αυτή τη σύνδεση. Λέγεται ότι στη γερμανία, στις αρχές του '90, αφού μπουκάρανε και καίγανε καταυλισμούς προσφύγων από την αφρική οι ντόπιοι γερμανορατσιστές, δικαιολογούνταν έπειτα στα μίντια: *«Αυτοί οι νέγροι χτες χορεύαν και γλεντούσαν ασύδοτα όλο το βράδυ»*. Μια προφανή αδυναμία να κατανοήσει τέτοιες ατάκες, θα είχε κανείς αν διέθετε ως αποκλειστικό εργαλείο για τον αντιφασισμό του, την ταξική ανάλυση. Γιατί εδώ μιλάμε ξεκάθαρα για ψυχικά οφέλη από την επίθεση στους 'ξένους'. 'Μας κλέβουν την απόλαυση' φαίνεται να κραυγάζουν τα εθνίκια και οι ρατσιστές.

Αλλά δεν πρόκειται για κάτι αντίστοιχο όταν οι εβραίοι απεικονίζονται με αυτές τις μεγάλες κοιλιές να τρώνε τα δολάρια των τραπεζών «τους»; Δεν πρόκειται για κάτι αντίστοιχο όταν οικτίρουν τους gay για την υποτιθέμενη τρυφηλή ή μαλθακή ζωή; Και σε κάθε περίπτωση, μπορούν αυτοί, οι Άλλοι, να γιορτάζουν χωρίς την άδεια των πλειοψηφικών και του στρέιτ και χριστιανικού έθνους τους; Ο ηδονισμός είναι παράβαση στον χριστιανισμό – είναι γνωστό. Πόσο μάλλον σε ένα έθνος (το ελληνικό, ε;) που έχει μάθει να ζει με την μελαγχολία και την πρόσληψη του (όποιου / και φανταστικού) τραύματος του ως πυρήνα της εθνικής του ιδεολογίας. Ένας τέτοιος άσχημος συνδετικός κρίκος ετεροσεξισμού και αντισημιτισμού είχε προκύψει και στο περσινό Gay Pride στην Αθήνα [04/06/2011] όταν τα εθνίκια έσκασαν απέναντι από την Κλαυθμώνος με ένα πανό που καταδίκαζε 'την παγκόσμια κυριαρχία των εβραίων' (sic). «Που κολλούσε το πανό;», θα αναρωτήθηκαν κάποιοι. Μα φυσικά, όταν τέτοιες ηδονιστικές γιορτές ξεπηδάνε ασύντακτα από τμήματα του εθνικού σώματος, ο καθένας – και μόνον ως μέλος του έθνους – θα έπρεπε να εξεγερθεί. Τι κάνανε αυτοί απέναντι από την Κλαυθμώνος λοιπόν; Απολάμβαναν το έθνος τους ως τον εαυτό τους με μια απόπειρα ακύρωσης της ομοσεξουαλικής (και βέβαια εβραϊκής, με την έννοια ότι οι εβραίοι μας κόμισαν τον ηδονισμό) γιορτής περηφάνιας.

Κάπως έτσι προκύπτει, αντίστροφα δηλαδή, για εμάς ότι μια ιδιαιτερότητα του αντιφασισμού μας πρέπει να είναι η εναγκάλιση του δικαιώματος στην ηδονή, στην απόλαυση. Από τη μια, να αμύνεται για τη φυσική και πνευματική του ακεραιότητα και, από την άλλη, για το αναφαίρετο αυτό δικαίωμα. Και μην έχουμε αυταπάτες. Η πάλη αυτή αποκτά αντιπροσωπευτικό και πρωτοποριακό χαρακτήρα για κάθε άτομο, ομάδα, χώρο που θέλει να απολαύσει αυτό που ποθεί και της το αρνούνται, είτε οι θρησκείες είτε οι –ισμοί της 'δευτέρας παρουσίας'. Στο χάρτη της απόλαυσης θα θέλαμε να έχουμε μια μίνι συνεισφορά, προσθέτοντας και το κυνήγι φασιστών, μιας και φέρνει ανακούφιση, χαρά και μακροπρόθεσμα ευτυχία, ξεπέρασμα της μυικής

αδράνειας, της αρθρίτιδας και άλλων προβλημάτων του κινήματος. Εδώ, σε αυτό το σημείο, πιστεύουμε, συναντώνται ευχάριστα δύο ειδών απολαύσεις.

Έλληνας, στρέιτ κι αριστερός (πως το αντέχει;)
Έχουμε πει ότι η ελληνική ιδεολογία έχει τις ιδιαιτερότητες της. Αλλά, όχι σπάνια, αντλεί κι από τον υπόλοιπο ευρωπαϊκό βόθρο για να εμπλουτίσει τις άσχημες αξίες της. Δεν είναι λίγος καιρός – τα τελευταία πέντε χρόνια βασικά, και ιδίως με ένταση από τη στιγμή της άγριας διαδήλωσης των μουσουλμάνων μεταναστών για το Κοράνι – όπου άρχισαν να ψελλίζονται κι εδώ, από δεξιά κι αριστερά, σε αυτό το χαντάκι του Διαφωτισμού κάποιες ευρωπαϊκές, λέει, αξίες ανεκτικότητας και άλλα τέτοια πολίτικαλι κορέκτ που τώρα, ξάφνου, παραβιάζονται από σκοταδιστές ιμάμηδες και πατριαρχικούς μουσουλμάνους. Το έργο είχε παιχτεί με μερική επιτυχία και πιο πριν, κατά τη διάρκεια της συζήτησης του νομοσχεδίου για την ιθαγένεια: το οξυδερκές ερώτημα που επέβαλε τότε η μετριόφρων δημοκρατικότης ήταν το εξής: μπορούν άραγε οι μουσουλμάνοι να γίνουν έλληνες;

Σε εκείνες τις όμορφες στιγμές όπου η ελλάς θυμόταν το ευρωπαϊκό της παρελθόν, παρόν και μέλλον, οι μουσουλμάνοι ανακατασκευάζονταν για να δικαιολογηθεί λίγο παραπάνω μαστίγιο στις πλάτες τους, από μπάτσους και μαφιόζους στις μανωλάδες και, βέβαια, ένα μεγάλο κομμάτι της ελ. κοινωνίας. Προφήτες δεν είμαστε αλλά δεν είναι, δα, και δύσκολο να δεις ότι αυτό το «χαρτί», του πολιτισμού έναντι του φανατικού Ισλάμ, θα παιχτεί και στο μέλλον εδώ, έστω και με μια δεκαετία σχεδόν καθυστέρηση από τα ευρω-αμερικανικά τεκταινόμενα. Για άλλη μια φορά, οι αριστεροί (και οι ιδεολογικές τους ουρές) αναμένεται να παραδώσουν ‘μαθήματα πολιτισμού’. Παίζει, μάλιστα, αφού σιγουρέψουν και τους μουσουλμάνους μετανάστες ως ‘ομοφοβικούς’, να εντάξουν έπειτα και τον ετεροσεξισμό στα πολύχρωμα φεστιβάλ τους. Νέες ωραίες εποχές έρχονται.

Αξίζει ο προσεκτικός αντιφασίστας να ‘χει στο νου του αυτά τα πράγματα, αυτές τις ιδεολογικές εξελίξεις, να τις μαρκάρει στο χάρτη και στο ημερολόγιο του και να θυμάται πότε προέκυψαν και πως και γιατί. Επίσης, αξίζει αντίστοιχα η προσεκτική αντιφασίστρια να έχει στο νου της πως οι νέοι μετανάστες από τις χώρες της Ασίας και της Αφρικής, μην έχοντας ευρωπαϊκή και ελληνική ετεροσεξιστική … ‘μόρφωση’ και ‘κουλτούρα’[16], τα πρώτα χρόνια της παρουσίας τους εδώ, είχαν ήδη φάει το δικό τους ετεροσεξιστικό bashing επειδή πιάνονταν χέρι-χέρι στους δρόμους της Αθήνας ή της Θεσσαλονίκης, ή είχαν άλλες ενδυματολογικές αναφορές (π.χ. φούστες αντί για παντελόνια) και κάποιοι από αυτούς είχαν μεγαλώσει – και το επιδείκνυαν αυτό – με άλλα πρότυπα για το πως είναι οι σχέσεις (και οι φιλίες) μεταξύ αντρών.[17] Κι αυτά αξίζει να τα πούμε/γράψουμε έστω κι έτσι, σα νύξη, για ανθρωπολογική καταγραφή και μόνον, γιατί ποτέ δεν ξέρεις τι τέρατα θα προκύψουν στο μέλλον από το ελληναριό

κι αν οι μετανάστες από τις χώρες της Ασίας και της Αφρικής τελικά, απειλούμενοι, αναγκαστούν να εγκαταλείψουν τις μη-ετεροκανονικές συνήθειες τους. Ελπίζουμε όχι. Κι αυτό γιατί σε αυτή τη γεωγραφική περιοχή κάποτε πρέπει να ζήσουν και οι άλλοι: οι μη-έλληνες, οι μη-αριστεροί και οι μη-στρέιτ. Να επιζήσουμε κάπως κι εμείς. Και, άρα, να πεθάνει η ελλάδα.

«Απέναντι από τον φασίστα». Ο υποκειμενικός παράγοντας.

Η προηγούμενη συζήτηση που ανοίξαμε πως ο αντιφασισμός, άρα και μέρος του αντιφασισμού που εμείς σήμερα έχουμε κληρονομήσει, βασίζεται εν μέρει στον ετεροσεξισμό και τους μύθους του, μας ωθεί να συζητήσουμε τη δημιουργία ή την ενίσχυση ενός άλλου αντιφασισμού. Ενός αντιφασισμού του οποίου η επίθεση δεν βασίζεται στη ματσίλα αλλά στην ισότιμη και συλλογική οργάνωση των πολλών. Αλλά, επίσης, και ενός αντιφασισμού του οποίου το συνειδησιακό κομμάτι, ο υποκειμενικός παράγοντας, η οργή, δεν τροφοδοτείται από τις ετεροσεξουαλικές φαντασιώσεις («ποιος γαμάει ποιον» για παράδειγμα ή ποιος είναι ο πιο … φλώρος), αλλά ίσως από μια χρήσιμη μνησικακία, τη θέληση για ρεβάνς για όλα τα θύματα του φασισμού στον κόσμο, την ανάληψη μιας ηθικής επιταγής να μην αφήσουμε να επαναληφθεί – εφόσον ήδη έγινε – η Shoah, το προαναφερθέν πέρασμα από την κατάσταση του εν δυνάμει θύματος στην κατάσταση του εν δυνάμει θύτη των δημίων μας κ.ο.κ.

Στο θέμα της οργάνωσης δεν μπορούμε να πούμε πολλά από δω. Ολιγομελείς ή πολυμελείς πυρήνες ατόμων θα βρούνε πολλές και βασικές δουλειές να μοιραστούν, αγόρια, κορίτσια, αγοροκόριτσα και οτιδήποτε άλλο, κατά τη διάρκεια του κυνηγιού φασιστών. Κανείς και καμιά δεν είναι περιττή. Όπως και κανείς (μάτσο) δεν είναι αναντικατάστατος. Τα μπράτσα και το ξύλο, εξάλλου, του ενός ή των είκοσι τα ξεπερνάνε η στρατηγική σκέψη και οργάνωση και η αποφασιστικότητα των πολλών (ή και των λίγων μερικές φορές). Η μπροσούρα που εκδώσαμε τον Ιανουάριο του 2011 με αντιφασίστες από βόρεια ευρώπη (και) εκεί στόχευε: στην ανταλλαγή πρακτικών εμπειριών και απόψεων από ετερόκλητες αντιφασιστικές ομάδες.

Δρώντας αντιφασιστικά για χρόνια, ατομικά ή μέσα από συνεργασίες, λιγότερο ή περισσότερο ευκαιριακές, βρήκαμε πολλές και πολλούς σαν κι εμάς που πολέμησαν το φασισμό με κάθε μέσο. Κι αυτό το ευχαριστηθήκαμε, έστω κι αν δεν εκκινούσαμε από τις ίδιες πολιτικές αφετηρίες. Παρόλα αυτά, μας βρίσκουμε να παραδεχόμαστε πως οι «απόψεις» ή το περιεχόμενο, που λέμε, δεν είναι για πέταμα, ένα προπέτασμα δηλαδή που ούτως ή άλλως συγκλίνει στο ίδιο πρακτικό αποτέλεσμα απ' όπου κι αν εκκινείς. Λέγαμε, π.χ., σε παλιότερο κείμενο πως στον αντιφασισμό θα έπρεπε να αναγνωριστεί η αυτονομία της ταυτότητας του, δηλαδή να ιδωθεί και να παλευτεί ανεξαρτήτως ιδεολογικών –ισμών (αναρχισμών, κομμουνισμών κτλ) που θα τον κρατήσουν έρμαιο μιας κλειστής θεωρίας της πραγματικότητας.

Λέγαμε, επίσης, πως τον αντιφασισμό που μας ταιριάζει τον βλέπουμε και αυτόνομο στην πράξη – πέρα από αντιφασισμό της πράξης – δηλαδή ανεξάρτητο από κομματικά δεκανίκια και επαναστατικά οράματα, συνδεδεμένο περισσότερο με το έργο και τη βοήθεια της επιβίωσης καθώς και τα συναισθήματα μας. Τους φασίστες δεν τους γουστάρουμε κιόλας, για να το πούμε απλά, κι αυτό δεν αλλάζει σε αυτή τη μικρή (σε διάρκεια χρόνων) ζωή.

Αυτό το περιεχόμενο που δίνουμε στον αντιφασισμό είναι κομματάκι διαφορετικό από αυτό που έχουμε παρατηρήσει να ισχύει αλλού. Για αυτό και από εδώ που μιλάμε εμείς, εξίσου σημαντικό είναι να τονίσουμε και το περιεχόμενο του αντιφασισμού αυτού, με την έννοια δηλαδή μιας αυτονομίας του λόγου μας. Για αυτό και προχωρούμε σε ένα τόσο θρασύ (και 'θηλυκό', από πλευράς ελαρ/ελαν) αίτημα όσο αυτό της παραδοχής των συναισθημάτων μας για τη διαμόρφωση των δράσεων μας αλλά και την όξυνση αυτών των συναισθημάτων, όπως αυτό της οργής που νιώθουμε σε σχέση με την πολύτιμη μνήμη που κάποιες/κάποιοι από εμάς κουβαλάμε (εδώ κολλάει το *«είμαστε εδώ κομμουνιστών/μεταναστών εγγόνια…»*). Η παραδοχή και κινητοποίηση σε υλική μορφή αυτών των συναισθημάτων μας, της οργής, του μίσους αλλά και της συμπάθειας στα εν δυνάμει θύματα, είναι το απόσταγμα της δικής μας προσπάθειας… Ακόμα κι αν αποτυγχάνουμε πάντως, θέλουμε τουλάχιστον σε ένα βαθμό να το έχουμε απολαύσει και ευχαριστηθεί.

Παράλληλα, βέβαια, κατανοούμε πως η οργή δεν μπορεί να υπάρχει, αν δεν υπάρχει και μια κάποια, βιωματική ή μη, γνώση των εγκλημάτων του φασισμού και του νεοφασισμού. Αυτό είναι ευθύνη του καθενός αλλά και των ομάδων στις οποίες ανήκουμε. Εκεί κολλάνε οι ομάδες αυτόμορφωσης και η μελέτη των σκοτεινών σελίδων της ιστορίας αυτής της χώρας αλλά και του φασισμού γενικά.

Κι, από την άλλη, ακόμα κι όταν υπάρχει σκέτη η οργή, ακόμα κι αν σίγουρα μπορεί να βοηθήσει ως τέτοια, λέμε ότι μπορούμε να την κάνουμε κάτι συλλογικά, κάπως να τη διαχειριστούμε, ώστε να μη μας γκρεμίσει όλους μαζί κάτω, σαν μονάδες που βιώνουν την ατομική τους μοναξιά «στην εποχή των πογκρόμ».

Με αυτή την έννοια μόνο, πιστεύουμε ότι η επεξεργασία της οργής αυτής μπορεί να βοηθήσει όταν ίσως αρχίσει ο φόβος να τρώει τα σωθικά. Με αυτή την έννοια, μπορεί η οργή και τα βιώματα των «άλλων» να βρουν έναν κοινό παρανομαστή με την οργή ενός συλλογικού αντιφασισμού.[18]

Αυτονόητη ιδιαιτερότητα, λοιπόν, του αντιφασισμού αυτού – όπως έχει προκύψει

φανταζόμαστε κι από τα παραπάνω – είναι ότι σε αυτόν παίρνουν μέρος και θέλουμε να παίρνουν μέρος αυτοί, αυτές και αυτά τα άτομα που μπήκαν στο στόχο των φασιστών. Δηλαδή την πολυμορφία των μελών του δεν την καθορίζουμε εμείς αλλά τα φασιστοειδή – οι άτιμοι έχουν και πολλούς εχθρούς. Αυτό και μόνο που θέλουμε να καθορίζουμε, είναι ότι η πλατφόρμα αυτή προϋποθέτει ένα και μοναδικό κριτήριο: τον αλληλοσεβασμό και την εκτίμηση της διαφορετικότητας των μελών της. Π.χ. δεν έχει θέση εδώ ούτε ένας ετεροσεξιστής αντιφασίστας, ούτε ένας ισλαμοφοβικός γκέι, ούτε



ένας αντισημίτης αναρχικός κοκ.

Από αυτή τη θέση μπορούμε να αναγνωρίσουμε τα δικά μας οργισμένα πρότυπα, όχι μόνο στα πρακτικά αποτελέσματα τριών μπουνιών που προσγειώνονται στο κεφάλι ενός φασίστα, αλλά και στην συναισθηματική προέλευση και συλλογική ταύτιση με τους δικούς μας «αγίους» αντιφασίστες. Τι εννοούμε; Αντλώντας από τους επαναστατικούς χώρους, είναι δύσκολο να φτάσουν στα αυτιά του καθενός και της καθεμιάς λαμπρά αντιφασιστικά παραδείγματα ανθρώπων του παρελθόντος που, αν και δεν υποτάχτηκαν σε κομματικές σημαίες, μπόρεσαν σε εποχές δύσκολες να καθαρίσουν τις γειτονιές τους από πατριώτες δολοφόνους. Είναι χρέος να κάνουμε μια μικρή ιστορική-βιογραφική αναφορά εδώ, κλείνοντας έτσι το κείμενο, με έναν τέτοιο τύπο, κομμωτή μάλιστα, όχι μποντιμπιλντερά ούτε οικοδόμο, γιατί πέθανε πρόσφατα, πριν κάποιους μήνες, από λευχαιμία.

Ο γνωστός επιχειρηματίας Vidal Sassoon γεννήθηκε από Εβραίους γονείς στο Χάμερσμιθ του Λονδίνου. Ο πατέρας του, Τζακ Σασούν, ήταν από Θεσσαλονίκη, και η μητέρα του από οικογένεια Εβραίων μεταναστών της Ισπανίας. Στα 17 του ήταν πολύ μικρός για να υπηρετήσει στον Β' Π.Π., όπως ήθελε, οπότε έγινε το νεαρότερο μέλος της 'Ομάδας 43', μιας μυστικής οργάνωσης Εβραίων βετεράνων. Πάλεψε ενάντια στον αντισημιτισμό, όμως, και μετά τον πόλεμο, διαλύοντας τις φασιστικές συγκεντρώσεις στο ανατολικό Λονδίνο, μια από τις πιο γνωστές «πρωτεύουσες» των Εβραίων σοσιαλιστών

εργατών. Αγαπημένο του όπλο στις αντιφασιστικές μάχες σώμα-με-σώμα ήταν και το εργαλείο της δουλειάς του: το ψαλίδι. Μια αγγλική εφημερίδα τον αναφέρει σαν τον 'αντιφασίστα μαχητή-κομμωτή' που είχε στόχο να αποτρέψει το ακροδεξιό κίνημα του Sir Oswald Mosley στην Αγγλία να διαδοθεί μεταπολεμικά. Το 1948, σε ηλικία 20 χρονών, εντάχθηκε εθελοντικά στον ισραηλινό στρατό και πολέμησε στον τότε πόλεμο, μετά την άρνηση των Αράβων να δεχτούν τη σύσταση του κράτους του Ισραήλ. Όταν έχτισε την επιχείρηση του, μέρος των εσόδων της πήγαιναν στη χρηματοδότηση του Ινστιτούτου Vidal Sassoon για την έρευνα πάνω στον αντισημιτισμό.[19] Πέθανε στις 9 Μάη του 2012, την 67η επέτειο της κατάληψης της γερμανίας από την ΕΣΣΔ.

Την ίδια ώρα στο γαλατικό χωριό…

Την ώρα που στη νομιμόφρονα ελληνική αριστερά σκέφτονται τους καλύτερους τρόπους για να καταδικάσουν τον 'μαχητικό αντιφασισμό' στους δρόμους, στην ελληνική αναρχία σκέφτονται πως να αποκλείσουν κάθε υπόνοια πούστικης περηφάνιας στον αντιφασισμό τους, ένα άτιμο κράτος, από εκεί που ξεπήδησαν και εκεί που κατέληξαν διάφοροι Sassoon αποδεικνύεται πιο υπονομευτικό κι από τους κατεξοχήν 'υπονομευτές'.[20]

Ήδη ακούμε τις θλιβερές διαμαρτυρίες για το κράτος-δολοφόνο και για την καπιταλιστική αφομοίωση της ομοφυλοφιλίας. Αφήνοντας πίσω όλα αυτά – και τον κακοφωνίξ δεμένο στο δέντρο – σηκώνουμε τη σημαία του πούστικου αντιφασισμού…

Antifa Negative,

Ιούνιος 2012

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] Πρέπει να παραδεχτούμε ότι ο όρος 'ομοφοβία' (ή της 'ομοφυλοφοβίας') αποτελεί μια γλωσσική σύμβαση, όπως κι άλλες λέξεις βέβαια, αυτή του 'ρατσισμού' ή του 'αντισημιτισμού' για παράδειγμα, που προσπαθεί να συστηματοποιήσει εννοιολογικά ένα μίσος διάκρισης και μια διάθεση εξόντωσης κάποιων ανθρώπων εναντίον κάποιων άλλων. Αποτελεί γλωσσική σύμβαση και με την έννοια ότι προσπαθεί να εξορθολογικεύσει και να συζητήσει την ανθρώπινη στάση ενός δολοφόνου με βάση κριτήρια λίγο-πολύ μερικά και ανιχνεύσιμα μόνο στο πλαίσιο μιας καθολικής (αντικειμενικής) εγκυρότητας. Σε αυτή την κόκκινη γραμμή πρέπει να φτάσει ένας gay, για παράδειγμα, για να δικαιολογήσει στους 'έξω' το ότι δέχεται καταπίεση, συμπληρώνοντας τα κουτάκια των στάνταρ στερεοτύπων απέναντι στα οποία έχει έρθει υπόλογος. Τι λέμε εδώ; Λέμε ότι πέρα από αυτά τα στάνταρ και καθολικά έγκυρα και αποδεκτά στερεότυπα, τουλάχιστον εντός μιας κοινωνίας ατόμων που τα έχει συζητήσει και τα έχει αποδοκιμάσει σε πρωταρχικό επίπεδο, καθώς και τα έχει γλωσσικά-εννοιολογικά εκφράσει/περιορίσει, αφενός, η γέννηση νέων 'στερεοτύπων' (δολοφονικών 'ιδεών', μέτρων διάκρισης κτλ) καταρχήν εναπόκειται στην αέναη δημιουργικότητα (= καταστροφικότητα) των ανθρώπινων κοινωνιών και, αφετέρου, ούτε μπορεί εξολοκλήρου ορθολογικά να προσπελαστεί ούτε και να εξαντληθεί σαν 'κατάλογος στερεοτύπων'. Η έννοια της ομοφοβίας, όμως, είναι και μια 'κακή' γλωσσική σύμβαση, για εμάς, και για έναν ακόμη λόγο: το δεύτερο συνθετικό της λέξης, ο 'φόβος' – όπως και στην περίπτωση της 'ξενοφοβίας' ή της 'ισλαμοφοβίας' – φαίνεται να αφήνει ένα περιθώριο κατανόησης του εκάστοτε δράστη μιας και αυτός, όπως αφήνει η λέξη να υπονοηθεί, δεν μισεί ούτε δρα με μίσος, απλώς φοβάται, απόφανση βέβαια τελείως μυστικοποιητική και απολογητική για το ποιόν του εκάστοτε δράστη και το βόθρο του μυαλού του.
Προτιμούμε στο κείμενο τη χρήση του όρου 'ετεροσεξισμός' αφενός γιατί τον εισήγαγε το ίδιο το κίνημα των ομοφυλόφιλων στα 70's και αφετέρου γιατί αναδεικνύει την ενεργή θέση του θύτη. Εναλλακτικά, χρησιμοποιούμε και το περιφραστικό 'ρατσισμός προς τους μη-ετεροκανονικούς'.
[2] Η εγχώρια μουσική underground παραγωγή βρίθει αντίστοιχων παραδειγμάτων. Ενδεικτικά, τα κομμάτια 'Διαφυγή' των Σπείρα, 'Πούστη Μπάτσε' από τα Αποκαΐδια.
[3] Το ότι μέσα στην πρωτεύουσα του ευρωπαϊκού ριζοσπαστισμού, όπως κάποιες φορές λέγονται, τα … Εξάρχεια έλαβε χώρα μια ετεροσεξιστική επίθεση πριν κάποια χρόνια σε μπαρ της περιοχής δεν μπορεί να ιδωθεί ως άσχετο περιστατικό με το ότι μέσα στο Ιντιμίντια κανείς δεν «κόβει»/ απαντά σε δηλωμένους πρώην χρυσαυγίτες(και νυν και αει φασίστες) οι οποίοι κατηγορούν τον Μιχαλολιάκο ως υποκριτή ή μη συνεπή εθνικοσοσιαλιστή επειδή λένε… είναι ομοφυλόφιλος! Δείχνει ακριβώς τα ίδια όρια ανοχής του λεγόμενου 'ριζοσπαστικού χώρου' στον ρατσισμό απέναντι σε κάθε μη-ετεροκανονικό, από τους ηλεκτρονικούς μέχρι και τους ζωντανούς βόθρους του. Κι αυτή η τελευταία στάση θα μπορούσε, άραγε, να ιδωθεί ξεχωριστά από την πάγια θέση του Athens Indymedia να μην αναμεταδίδει νέα από το ετήσιο Athens Gay Pride γιατί κατά βάση αυτό θεωρείται 'θεσμικό' και υποστηριζόμενο από καπιταλιστικές εταιρείες; Ο «καπιταλισμός» θα αποτελεί ένα μόνιμο στίγμα για τους gay όσο αυτός συζητιέται αποκλειστικά στην αντισημιτική του βάση, δηλαδή ως … «εταιρείες» παρά ως «κοινωνική σχέση». Αλλά περισσότερα για το θέμα, βλέπε αργότερα.

[4] Παρά τις 'προοδευτικές' κορώνες τους, οι ανανεωτικοί έχουν και αυτοί τις εκρήξεις ενός αγνού ρατσισμού να επιδείξουν προς τους μη-ετεροκανονικούς …
Τεκμήριο πρώτο. Η συνέντευξη του Γρηγόρη Ψαριανού, (τότε) βουλευτή του ΣΥΡΙΖΑ, όπου δήλωνε «σε κάποιους εργασιακούς χώρους υπάρχει ένα κύκλωμα ανθρώπων που είναι γκέι και που λειτουργούν ρατσιστικά. Δεν θέλω να πω ονόματα, αλλά υπάρχει. Και μπορεί να το είπα χοντροκομμένα, αλλά το είπα για να προφυλάξω τους ανθρώπους αυτούς. Είπα ότι ζητώ από τους γκέι, που είναι ευαίσθητοι, έχουν χιούμορ, έχουν υποφέρει πολύ από λοιδορίες κι έχουν υποστεί διωγμούς φοβερούς, κρεμάλες, φούρνους, μη βρεθούμε μετά από μερικά χρόνια με φούρνους όπου οι γκέι θα καίνε στρέιτ».
Τεκμήριο δεύτερο. Μετά την δήλωση της Ντόρας Μπακογιάννη ότι «την λένε (την καταγγελία του μνημονίου) λίγο κωλομπαρίστικα», ο κ. Παπαδημούλης του ΣΥΡΙΖΑ απαντά στο ετεροσεξιστικό diss λέγοντας «Μας κατηγορείτε για σεξουαλική διαστροφή!».
[5] Σπέσιαλ τρίμπιουτ: 'Πουστιά & Όλεθρος #3'
[6] Κλάους Μανν: «Ομοφυλοφιλία και Φασισμός», 1934/35 στο W. Schwabenborn.
[7] Στην πρώτη επέτειο μάλιστα της σύλληψης του αρχηγού των SA αναβαθμίστηκε η ποινικοποίηση της ομοφυλοφιλίας στο Τρίτο Ράιχ, τέλη Ιούνη του 1935. Βλέπε στο Geoffrey J Giles (2005), ' Legislating Homophobia in the Third Reich: the Radicalization of Prosecution against Homosexuality by the Legal Profession'. *German History*, 23: 339. http://ghj.sagepub.com/cgi/content/abstract/23/3/339. Εκεί διαβάζουμε επίσης ότι ενώ οι συλλήψεις ομοφυλόφιλων στη γερμανία στην προ-χίτλερ περίοδο υπολογίζονταν στις 800 περίπου το χρόνο, στην τριετία 1937-1940, αφού ο χίμλερ απέκτησε και τον πλήρη έλεγχο της αστυνομίας οι συλλήψεις έφτασαν τις 95,000.
[8] §175: ο νόμος ποινικοποίησης της ομοφυλοφιλίας στη γερμανία ο οποίος καταργήθηκε πλήρως μόλις το 1994! (ενδιάμεσα έγιναν 2 μεταρρυθμίσεις "άμβλυνσης" του νόμου) … το γράφουμε, για να μην έχει κανείς αυταπάτες για φιλελεύθερες κοινωνίες κλπ. Ταυτόχρονα, στην Λαϊκή Δημοκρατία της Γερμανίας ο ίδιος νόμος είχε καταργηθεί από το 1955. Στη γερμανική καθημερινή γλώσσα, τους ομοφυλόφιλους τους ονόμαζαν μέχρι πρότινος και 'εκατον-εβδομηντα-πεντάρηδες'.
[9] **Ένα μανιφέστο για τον ανθελληνικό αντιφασισμό!** Antifa Casa del Campo, http://acdc.espivblogs.net/2012/05/30/
[10] Το παρακάτω κείμενο είναι διαφωτιστικό για τις σχέσεις ετεροσεξισμού-αντιφασισμού και Σχολής της Φρανκφούρτης: Between Marxism and Psychoanalysis: Antifascism and Antihomosexuality in the Frankfurt School, *Journal of Homosexuality*, 29: 4, Νοέμβριος 1995, σελ. 295 – 318.
[11] Adorno, T., "Freudian Theory and the Pattern of Fascist Propaganda", http://solomon.tinyurl.alexanderstreet.com/cgi-bin/asp/philo/soth/getdoc.pl?S10023138-D000019. Το απόσπασμα του Φρόϋντ που χρησιμοποιεί ο Αντόρνο είναι από το *Ψυχολογία των Μαζών και Ανάλυση του Εγώ*, και πρόκειται βέβαια για ένα από τα αγαπημένα αποσπάσματα και του (μαρξιστή και φροϋδικού επίσης) Αντρέ Μπρετόν και του σουρεαλιστικού κινήματος εν γένει – το συγκεκριμένο σημείο αποτέλεσε μια κύρια έμπνευση για αυτούς τους τελευταίους πως ο (ετεροσεξουαλικός) έρωτας διαθέτει κοινωνικοαπελευθερωτικό χαρακτήρα. Ας σημειώσουμε πως και οι τελευταίοι – ιδιαίτερα ο Μπρετόν – δήλωνε φανατικός εναντίον της ομοφυλοφιλίας την οποία ταύτιζε και (ονόμαζε) με την έννοια της 'παιδεραστίας'.

[12] Το απόσπασμα των Αντόρνο & Χόρκχαϊμερ, όπως και τα επόμενα από τη γερμανική έκδοση της διαλεκτικής του Διαφωτισμού, παρατίθεται στο 'What happens to Countess Geschwitz? Revisiting Homosexuality', in Horkheimer and Adorno, Kevin S Amidon, *New York Journal of Sociology*, 2008: 1.

[13] *Διαλεκτική του Διαφωτισμού*, Adorno & Horkheimer, από το ελληνικό, 1996: 402

[14] Εδώ φαίνεται, βέβαια, και πάλι να αντλεί από τον Φρόυντ, άποψη που εκείνος αναλύει στο βιβλίο του για τον Λεονάρντο Ντα Βίντσι.

[15] *«Εξυπακούεται πως κανένας δεν πρέπει να οδηγείται στο απόσπασμα γιατί είναι διαφορετικός. Αυτά είναι για τους Μεσαίωνες και για τους φασίστες.*

Ομως, τα νομικά δικαιώματα του καθένα, που πρέπει να είναι αυστηρώς κατοχυρωμένα, δεν πρέπει να σκεπάζουν άλλες εξίσου ευαίσθητες διαστάσεις του ζητήματος. Διαστάσεις που έχουν να κάνουν με τις υποχρεώσεις. Με την αισθητική και την αξιοπρέπεια. Αλλά και με το παρόν και το μέλλον της ανθρώπινης κοινωνίας στο σύνολό της.

Το κίνημα των ομοφυλόφιλων στην Αμερική, αλλά και αλλού – φυσικά και στη χώρα μας -, όντας κίνημα ευδαιμονισμού και προσωπικής ευχαρίστησης, χωρίς να λαβαίνει υπόψη του άλλες παραμέτρους, σιγά σιγά εξελίχτηκε σε μια κακόγουστη, εγωιστική και αντιαισθητική καρικατούρα. [...]

Καρικατούρες που προσβάλουν τον άνθρωπο και τη συμπεριφορά του. Το μέρος αυτό του κινήματος των ομοφυλόφιλων, μαζί με οπορτουνιστικούς πολιτικούς χώρους και άλλους φορείς και άτομα, που άκριτα υποστηρίζουν «κινήματα» που φέρνουν ψήφους και συμπάθειες, βάζει ζητήματα που δεν έχουν καμία λογική και καμία αξία (γάμος, υιοθεσία κλπ). Ζητήματα, τέλος πάντων, που δεν τα ζητάει καμία ανάγκη» στο 'Αυτή τη φορά… περί ομοφυλοφιλίας ο λόγος', *Ριζοσπάστης*, 15/01/2009, http://www2.rizospastis.gr/story.do?id=4900980&publDate=15/1/2009

[16] Περί 'κουλτούρας', βλέπε το κείμενο του Café Morgenland 'Από την κουλτούρα του φύρερ στην κυρίαρχη κουλτούρα', http://www.cafemorgenland.net/archiv/2012/.2012_03_05_kultur_gr

[17] Βλέπε, Η Παγκοσμιοποίηση της Ομοφοβίας, Georg Klauda, http://www.terminal119.gr/show.php?id=529 και Ισλαμόφοβοι ενάντια στην Ομοφοβία; Georg Klauda, http://www.terminal119.gr/show.php?id=431

[18] Η σιωπή μας κρύβει μέσα της την οργή, Ανθελληνικές Ορδές Ξένων, http://ordes.squat.gr/

[19] Άρα, για άλλη μια φορά, είναι κατανοητό γιατί οι αντισημίτες κάνουν μποϊκοτάζ σε εβραϊκές επιχειρήσεις: τους ξεσκεπάζουν!

[20] Φωτογραφία-επανάσταση για τις Ισραηλινές ΕΔ! Στηρίζουν επισήμως τους ομοφυλόφιλους στρατιώτες, 11.06.2012 http://www.newsit.gr/default.php?pname=Article&art_id=145115&catid=7

Ισλαμόφοβοι ενάντια στην ομοφοβία;

Στις 10 Δεκέμβρη του 2003, η εβδομαδιαία αριστερή εφημερίδα *Jungle World* δημοσίευσε ένα άρθρο των Γαλλίδων δημοσιογράφων Caroline Fourest και Fiammetta Venner, το οποίο περιείχε μια επιχειρηματολογία που αργότερα θα γινόταν διάσημη. Με τη διαβεβαίωσή τους ότι ο όρος "ισλαμοφοβία" επινοήθηκε για πρώτη φόρα το 1979 από Ιρανούς μουλάδες με σκοπό να αποκηρύξουν τις γυναίκες που αρνούνταν να φορέσουν μαντήλα, οι δύο αρθρογράφοι προσπάθησαν να σταματήσουν την ήδη τότε διεξαγόμενη συζήτηση που αφορούσε στον αντιισλαμικό ρατσισμό. Παρόλο που η διόρθωση δημοσιεύτηκε, μία εβδομάδα μετά, στην ίδια εφημερίδα από τον Bernhard Schmid δεν μπόρεσε να σταματήσει την επιτυχή εξέλιξη αυτού του μικρού προπαγανδιστικού ψέματος. Για περισσότερα από τρία χρόνια, οι συγγραφείς του "Critical of Islam", επαναλάμβαναν αυτήν την απατηλή ιστορική αναφορά με τόση επιμονή που, παρά το γεγονός ότι ο όρος ισλαμοφοβία είχε κατασκευαστεί σύμφωνα με τους κανόνες του ευρωπαϊκού σχηματισμού λέξεων και παρά το ότι δεν υπήρχε ούτε στις περσικές ούτε στις αραβικές γλώσσες, φαινόταν ότι κάτι τέτοιο δεν μπόρεσε να κλονίσει την πεποίθησή τους.

Στην πραγματικότητα, αυτός ο όρος, που για πρώτη φορά μπορεί να βρεθεί στο "L' Orient vu de l' Occident" του Etienne Dinet, απέκτησε τη σημερινή του χρήση μέσω του βιβλίου *Islamophobia: A Challenge for Us All* (1997) της Runnymede Trust. Το αντιρατσιστικό think-tank από τη Βρετανία παρουσιάζει σε αυτή της την εργασία έναν κατάλογο κριτηρίων που παραμένουν εφαρμόσιμα μέχρι και σήμερα σε ότι αφορά τη διάκριση ανάμεσα στις σοβαρές χρήσεις του όρου και τις χρήσεις που κάνει η ισλαμιστική προπαγάνδα. Φυσικά, ο όρος είχε χρησιμοποιηθεί και από φονταμενταλιστικές ομάδες που έδρευαν στην Ευρώπη, όπως η αγγλική *Hizb ut-Tahrir*, με σκοπό να αποφύγουν το να εξαπολυθεί κριτική εναντίον τους. Αλλά κι άλλες έννοιες επιδέχονται τέτοιας εργαλειοποίησης όπως φαίνεται και στην περίπτωση της συνηθισμένης και σαρωτικής αποκήρυξης των κριτικών των αποικισμών και πολιτικών κατοχής του Ισραήλ, ως "αντισημιτικών".

Έτσι, έχει νόημα σήμερα να οριοθετήσουμε στενά τις έννοιες που σχετίζονται με τη μελέτη των προκαταλήψεων, μέσα στο πλαίσιο των αληθινών συγκρούσεων και αντιπαραθέσεων, όσο και το να θέτει κανείς όρια στις αυθαίρετες και απαξιωτικές χρήσεις του όρου. Σύμφωνα με τον ορισμό που έδωσε η Runnymede Trust, η ισλαμοφοβία είναι παρούσα μεταξύ άλλων: (1) αν το Ισλάμ θεωρηθεί ως ένα μονολιθικό σώμα το οποίο είναι στατικό και ανίκανο να αλλάξει, (2) αν ιδωθεί ως ξέχωρο και

"άλλο" που δεν μοιράζεται κοινές αξίες με άλλες κουλτούρες, ανίκανο να επηρεαστεί από αυτές ή να τις επηρεάσει , (3) αν θεωρηθεί ως κατώτερο από τη Δύση, βάρβαρο, ανορθολογικό και σεξιστικό και (4) αν εκληφθεί αποκλειστικά ως βίαιο, επιθετικό, απειλητικό, τρομοκρατικό και αγκυλωμένο μέσα σε μια πολιτισμική σύγκρουση.

Ο ισλαμοφοβικός χώρος

Τώρα, θα ήταν απόλυτα λανθασμένο να δημιουργηθούν δημοσκοπήσεις, βασισμένες σε αυτά τα κριτήρια, αλά Wilhelm Heitmeyer, με σκοπό να καθοριστεί η ποσοτική διάδοση της ισλαμοφοβίας στον γερμανικό πληθυσμό. Αυτό που είναι ορατό σε αυτές τις δημοσκοπήσεις είναι ακόμα και στην πλειοψηφία των περιπτώσεων ένας λαϊκίστικος εθνικισμός και το ωμό μίσος για τους ξένους. Η ισλαμοφοβία που εμφανίζεται σε αυτή τη χώρα, όχι ως μαζικό φαινόμενο αλλά ως ένας λόγος ελιτίστικος, τον οποίο ασπάζεται υπολογίσιμος αριθμός της αριστερής, φιλελεύθερης και συντηρητικής διανόησης, κάνει δυνατή την άρθρωση συναισθημάτων εναντίον των μεταναστών και των αντιρατσιστών με έναν τρόπο που θα επέτρεπε σε κάποιον από τους προαναφερθέντες να εμφανιστεί ως πρωταθλητής του Ευρωπαϊκού Διαφωτισμού. Αυτό για το οποίο οι ισλαμόφοβοι κατηγορούν τους ανθρώπους της τουρκικής και αραβικής κληρονομιάς δεν θα μπορούσε καν να γίνει αντιληπτό ως κατηγορία για την πλειοψηφία των Γερμανών: την εναντίωση στους Εβραίους και το Ισραήλ, την αποδοκιμασία των ομοφυλόφιλων και την πιο σεξιστική υποτίμηση των γυναικών – όλα αυτά, που δεν είναι παρά παγιωμένες μορφές της γερμανικής καθημερινής πρακτικής, στον ισλαμοφοβικό λόγο ερμηνεύονται ως ειδικές ποιότητες των Μουσουλμάνων μεταναστών οι οποίες θα τους απέκλειαν από το να γίνουν μέλη της Γερμανικής κοινωνίας.

Χαρακτηριστική εδώ είναι η χρήση της συνωμοτικής φαντασίας: για παράδειγμα η διάσημη πρώην αριστερή Ιταλίδα δημοσιογράφος, Oriana Fallaci, μία από τις ηγέτιδες του ισλαμοφοβικού κινήματος, μιλάει για τους μουσουλμάνους στην Ευρώπη σαν να ήταν η πρωτοπορία μιας σχεδιασμένης εισβολής[1], και η πρώην εκδότρια του *Kalaschnikov*[2], Gudrun Eussner, διαπραγματεύτηκε τις εξεγέρσεις στα γαλλικά προάστια σαν μια, καθοδηγούμενη από τους ισλαμιστές, "Ιντιφάντα των Προαστίων"[3]. Το Μάρτη του 2006, η Eussner, συμμετείχε σε ένα διεθνές συμπόσιο που είχε καλεστεί από τους συντηρητικούς του περιοδικού *Front Page*, μια διαδικτυακή εφημερίδα που συχνά επισκεπτόταν ο γερμανικός ισλαμοφοβικός χώρος, η οποία εκδιδόταν από τον πρώην μαρξιστή και επιφανή Αμερικανό δεξιό David Horowitz. Το ακόλουθο βρέθηκε στην εισαγωγή από ένα από τα κείμενα του συνεδρίου: *"Μια μουσουλμανική επιδημία βιασμών διαχέεται σε όλη την Ευρώπη και σε πολλά άλλα έθνη που φιλοξενούν μετανάστες από τον μουσουλμανικό κόσμο. Η άμεση σύνδεση μεταξύ των βιασμών και του Ισλάμ δεν μπορεί να γίνει αντικείμενο άρνησης, τη στιγμή που οι Μουσουλμάνοι υπερ-εκπροσωπούνται σημαντικά ανάμεσα*

στους καταδικασμένους βιαστές και υπόπτους βιασμών'[4]. Η λογική είναι εντυπωσιακά ηλίθια λες και η στατιστική συσχέτιση – η οποία επίσης υπάρχει και ανάμεσα στο μέγεθος των παπουτσιών και στο εισόδημα – θα μπορούσε να παρέχει απόδειξη για μια αιτιακή σχέση. Κοινωνικοί παράγοντες, όπως ανεργία, φτώχεια, πατριαρχικά μοντέλα ρόλων, παραβλέπονται για χάρη μιας θρησκευτικής ερμηνείας. Αλλά, σαν να μην ήταν αυτό αρκετό, στις εργασίες του συνεδρίου η Eussner απεικονίζει τους βιασμούς σαν μέρος μιας οργανωμένης τζιχαντιστικής στρατηγικής, της οποίας σκοπός εκπλήρωσης αποτελεί η εξάπλωση του Ισλάμ στην Ευρώπη. Σύμφωνα με αυτό το σκεπτικό, οι μη-Μουσουλμάνες τιμωρούνται για τη μη συμμορφώσή τους στο Κοράνι. Υποτίθεται ότι πίσω από όλα αυτά βρίσκεται ο softcore ισλαμιστής Tariq Ramadan, ο οποίος υποτίθεται ότι έχει ξεκινήσει αυτούς τους βιασμούς με την πρότασή του ότι η Ευρώπη δεν θα έπρεπε πλέον να θεωρείται ως μια "Εστία Πολέμου" (της οποίας τους νόμους ο καθένας θα πρέπει να υπακούει από τη στιγμή που βρίσκεται σε μια μειονότητα) αλλά πλέον ως η "Εστία Πρόσκλησης του Ισλάμ".

Για τους ισλαμοφοβικούς, το μίσος για τους Μουσουλμάνους είναι προφανώς το υποκατάστατο του αντισημιτισμού. Κάνουν χρήση παρόμοιων μηχανισμών θεωριών συνωμοσίας, οι οποίοι ήταν παραδοσιακά λειτουργικοί για την αντιπάθεια προς τους Εβραίους. Πρώτα από όλα, αυτό που ο Horkheimer και ο Adorno αποκαλούσαν "παθηματική προβολή": ένα φαινόμενο όπως ο βιασμός ξεδιαλέγεται, συστηματικά εθνικοποιείται και, τελικά, πάνω στη βάση των τσιτάτων του Κορανίου και τον καταλογισμό μιας συλλογικής αραβικής ψυχής ερμηνεύεται είτε ως μια μεθοδική διαδικασία για την κατάκτηση της Ευρώπης, είτε ως μια ουσιοκρατική έκφραση μιας "κουλτούρας" που δεν μπορεί να εναρμονιστεί με τη Δύση. Οι απαιτήσεις, συνεπώς, είναι η απέλαση, ο κοινωνικός αποκλεισμός, η άρνηση των θεμελιωδών δικαιωμάτων και η επιβολή αυστηρότερων νόμων για τους μετανάστες. Όπως ακριβώς είχε επιτραπεί, για παράδειγμα, στον ισλαμοφοβικό συγγραφέα Horst Pankow να απαιτεί μέσα από το αριστερό περιοδικό *Konkret* (03.06). Κάποιες φορές, ακόμη και φαντασιώσεις για πογκρόμ παρουσιάζονται ανοιχτά, όπως όταν η Oriana Fallaci μιλάει στο βιβλίο της *The Rage and the Pride*, για τις απειλές της προς την αστυνομία ότι θα βάλει φωτιά στα αντίσκηνα των Αφρικανών Μουσουλμάνων προσφύγων, επειδή εκείνοι εσκεμμένα κατούρησαν σε μια κολυμπήθρα στη Φλωρεντία. Για αυτό το λόγο, παρέλαβε τα συγχαρητήρια του φροϊδικού και μαρξιστή Uli Krug *(Bahamas*, No. 39, 2002 – http://www.redaktion-bahamas.org/hefte/edit51.htm). Αυτό ριζικά δεν είχε να κάνει με την κριτική της θρησκείας, ακόμη κι αν αυτό είναι το αρχικό προκείμενο που προωθείται από τους εκπροσώπους του ισλαμοφοβικού χώρου, αλλά τώρα ακόμη και το εξώφυλλο των *Bahamas* (No51, 2006) έχει διακοσμηθεί με μια μεγαλόπρεπη φωτογραφία του φονταμενταλιστή καθολικού Joseph Ratzinger, ο οποίος τιμάται εκεί πέρα ως ένας ήρωας του αγώνα ενάντια στην ισλαμική εισβολή. Ακόμη και μια εφημερίδα όπως η

Jungle World, αναφερόμενη στην περίπτωση των σχολίων του Πάπα Βενέδικτου του 16ου για το Ισλάμ, παρατήρησε την "εκθαμβωτική ομοιότητα μεταξύ της Κριτικής Θεωρίας και της παπικής φιλοσοφίας"[5] – για την οποία βέβαια κάποιος θα μπορούσε πολεμικά να αντιτείνει ότι και στις δύο περιπτώσεις παρατηρείται και μια κοινή βάση ομοφοβίας [6].

Η πολιτισμικοποίηση της ομοφοβίας

Και έτσι με αυτά φτάνουμε σε ένα θέμα που παρέχει στους αριστερούς ισλαμόφοβους ένα προκείμενο για να πουλάνε τα αισθήματά τους σαν politically correct, ακόμη και χειραφετητικά. Ενώ οι δριμείες κατηγορίες όπως αυτές του αντισημιτισμού τείνουν να χάνουν την ορμή τους όταν αντιπαρατίθενται με την πραγματικότητα – για παράδειγμα, στην περίπτωση της συντριπτικής πλειοψηφίας των μουσουλμάνων της Γαλλίας, στους οποίους πάλι απευθύνθηκαν αυτές οι κατηγορίες κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων στα προάστια στο τέλος του 2005, το 71% εκφράζει "θετικές απόψεις για τους Εβραίους"[7] παρά τη σύγκρουση στη Μέση Ανατολή – φαίνεται όντως πως υπάρχει κάτι που δημιουργεί υπόνοιες σχετικά με την κατασκευή μιας ειδικής Ισλαμικής ομοφοβίας, αν κάποιος θα ήθελε να πιστέψει την έρευνα από μια νέα δημοσκόπηση.[8] Ενώ, για παράδειγμα, το 66% των Βρετανών/ Γάλλων βλέπουν σήμερα την ομοφυλοφιλική δραστηριότητα ως "ηθικά αποδεκτή", μεταξύ των Μουσουλμάνων του Λονδίνου το ποσοστό είναι απλώς 4%. Στο Βερολίνο, επίσης, όπου οι Μουσουλμάνοι θεωρούνται πιο φιλελεύθεροι – αν και η θρησκεία δεν είναι λιγότερο σημαντική για αυτούς από ότι για τους ομόθρησκούς τους στην πρωτεύουσα της Βρετανίας – το ποσοστό είναι 26% απέναντι σε ένα 68% των Γερμανών μη μουσουλμάνων. Αλλά, αν παρατηρήσει κάποιος καλύτερα, γίνεται φανερό ότι αυτό αποτελεί μια μερική μόνον οπτική ενός μεγαλύτερου συμφραζόμενου: οι Μουσουλμάνοι του Λονδίνου θεωρούνται πιο συντηρητικοί σε άλλα ζητήματα όπως το σεξ έξω από το γάμο, την έκτρωση, την πορνογραφία. Στην πραγματικότητα αυτό είναι το μοναδικό πεδίο στο οποίο το γκάλοπ είναι ικανό να διαβεβαιώσει σημαντικές διαφορές απόψεων. Σε ότι αφορά τη βία, τις βομβιστικές επιθέσεις αυτοκτονίας, τις δολοφονίες τιμής και τις θανατικές ποινές, οι Μουσουλμάνοι είναι είτε το ίδιο σκεπτικοί είτε και ξεπερνούν τους μη μουσουλμάνους συμπολίτες τους στο σκεπτικισμό.

Αλλά τι πράγματι σημαίνουν αυτοί οι αριθμοί και τι συμπεράσματα μπορεί να βγάλει κανείς από αυτούς; Για τους ισλαμοφοβικούς, πρόκειται ξεκάθαρα για την υπόθεση της "Σύγκρουσης των Πολιτισμών". Ωστόσο, η διαφορά μεταξύ των Μουσουλμάνων στο Βερολίνο και στο Λονδίνο από μόνη της διαψεύδει αυτή την οπτική. Αναλόγως μεγάλες διαφορές υπάρχουν επίσης ανάμεσα στους Γερμανούς και τους Γάλλους. Αλλά

αυτό δεν θεωρείται περισσότερο άξιο αναφοράς από ότι και οι αναμενόμενες διαφορές που θα προέκυπταν από μια δημοσκόπηση που θα διεξαγόταν ανάμεσα στους Δανούς και τους Πολωνούς. Αυτό που φαίνεται να εμφανίζεται με τους Μουσουλμάνους είναι συγκεκριμένα μια τάση προς την υποστασιοποίηση/ ουσιοκρατικοποίηση του "Άλλου". Η συμπεριφορά τους σε αντίθεση με αυτή των λευκών Ευρωπαίων έχει καταδικαστεί ως στατική και αδύνατον να αλλάξει, ανεπηρέαστη από εξωτερικές επιδράσεις, εγκλωβισμένη από τα θεμελιώδη δόγματα της θρησκείας τους. Αλλά είναι πράγματι τέτοιες δημοσκοπήσεις που θα μας προσφέρουν ενδείξεις για τη διάδοση της ομοφοβίας; Για να απαντήσουμε σε αυτή την ερώτηση, ας πάμε πίσω στο 1991. Ακόμη και τότε, τα 2/3 των Γερμανών συμφωνούσαν με την ακόλουθη δήλωση: "Οι σεξουαλικοί προσανατολισμοί δεν με ενδιαφέρουν. Γιατί να με ενοχλούν;"[9] – με αυτό κρατούσαν σαφέστατα μια απόσταση από το 1/3 των ερωτηθέντων οι οποίοι εξέφραζαν τις ακόλουθες απόψεις: "Αυτό που κάνουν οι ομοφυλόφιλοι είναι ντροπή. Θα έπρεπε να ευνουχιστούν" ή "Πρέπει να γίνουν τα πάντα για να προληφθεί η εξάπλωση της ομοφυλοφιλίας ακόμη και μεταξύ των ενηλίκων. Για αυτό το λόγο χρειαζόμαστε αυστηρότερους ποινικούς κώδικες". Το 1974 αυτά τα δύο σώματα απόψεων είχαν μια σχέση 50-50 μεταξύ τους. Αυτό φάνηκε ως μια ξεκάθαρη εξέλιξη.

Ωστόσο, η έρευνα μας παρέδωσε έναν αριθμό περαιτέρω ενδιαφερόντων αποτελεσμάτων. Παρόλο που η πλειοψηφία των ερωτηθέντων ισχυριζόταν ότι δεν ενοχλείται από τις σεξουαλικές προτιμήσεις των άλλων, το 70% των Γερμανών την ίδια στιγμή, υιοθετούσε τον αποκλεισμό εναντίον των ομοφυλόφιλων με τη μορφή του περιορισμού της αποδοχής τους σε πολιτικά γραφεία ή καριέρες στην εκπαίδευση (το 1977 το ποσοστό ήταν γύρω στο 90%). Επιπλέον, τα 2/3 παραδέχονταν ότι προτιμούσαν να αποφεύγουν την επαφή με ομοφυλόφιλους άντρες. Και γύρω στο 40% εξηγούσε ότι αρρωσταίνουν με την παρουσία τέτοιων ανθρώπων. Και το εντυπωσιακό είναι πως σε αυτό ακριβώς το πεδίο, που έρχεται πιο κοντά στην ομοφοβία, (είναι που) δεν έχει αλλάξει σχεδόν τίποτα από το 1974 ως το 1991.

Προφανώς, η "σεξουαλική απελευθέρωση" οδήγησε σε μια ιδεολογική αλλαγή της συμπεριφοράς στη γερμανική κοινωνία σε σχέση με την ηθική αποδοχή των "αποκλινόντων (παρεκκλινόντων) σεξουαλικών πρακτικών". Αλλά αυτό πρακτικά δεν είχε καμία επίδραση πάνω στην ομοφοβική θέσμιση του αστικού υποκειμένου. Γιατί η ομοφοβία δεν αποτελεί την ηθική αξιολόγηση της ομοφυλοφιλικής συμπεριφοράς – αποτελεί τον φόβο επαφής με τα άτομα του ίδιου φύλου που αντανακλάται με το να μην έρχεται κανείς σε φυσική επαφή με ομοφυλόφιλους ή να τους τιμωρεί για τη "φύση" τους. Το ότι αυτό δεν είναι και πολύ μια υπόθεση συνειδητής συμπεριφοράς αλλά περισσότερο μια πράξη καταπίεσης, καταδεικνύεται από μια πειραματική ψυχολογική μελέτη του 1993 σύμφωνα με την οποία οι ομοφοβικοί άντρες ερεθίζονται από την gay πορνογραφία σε ένα ποσοστό συχνότητας του 80% σε σχέση πάντα με το 34%

των μη ομοφοβικών αντρών, ενώ την ίδια στιγμή κατηγορηματικά αρνούνται αυτό το γεγονός[10].

Η ομοφοβία ως κοινωνική κατασκευή

Στην κοινωνία μας η εμπειρία του έρωτα και της επιθυμίας προς το ίδιο φύλο είναι δεμένη με την προϋπόθεση ενός ομοφυλοφιλικού ρόλου που θεωρείται ως "παρά φύσει". Οποιοσδήποτε δεν επιθυμεί να γλιστρήσει σε αυτό το ρόλο, συμβουλεύεται καλού-κακού να αποκρύπτει τέτοιες επιθυμίες από τον ίδιο του τον εαυτό και από τους άλλους. Αυτό δεν έχει και πολύ να κάνει με μετασχηματιζόμενες ιδεολογικές στάσεις. Αυτός είναι ένας λόγος που το σύνδρομο της ομοφοβίας έχει επιζήσει, άθικτο από τις προφανείς αλλαγές στη συμπεριφορά που συνόδευσαν την "σεξουαλική επανάσταση". Περαιτέρω, αν κάποιος θεωρεί την εξέλιξη της ομοφοβίας σαν μια αντικειμενική κοινωνική μορφή, μέσα σε μια μεγαλύτερη χρονική περίοδο και μέσα σε ένα ευρύτερο γεωγραφικό πεδίο, θα μπορούσε μια χαρά να ισχυριστεί ότι αυτή η δομή είναι πολύ λιγότερο σημαδεμένη από μια ιδεολογική αδυναμία και πολύ περισσότερο από μια εσωτερική και εξωτερική επέκταση: εσωτερικά, από την επέκταση στις γυναίκες και τη νεολαία[11] – των οποίων οι ρομαντικές φιλίες παλιότερα πολύ σπάνια συζητιόνταν – και εξωτερικά, από την αυξανόμενη ενσωμάτωση του μη δυτικού κόσμου. Για την πρώτη περίπτωση, μια μελέτη για τη σεξουαλικότητα ανάμεσα στους νεολαίους, η οποία επαναλαμβάνεται κάθε είκοσι χρόνια, θα χρησιμεύσει ίσως ως παράδειγμα. Σύμφωνα με τη μελέτη αυτή, ο αριθμός των αγοριών από 16 μέχρι 18 χρονών που παραδέχτηκαν ότι είχαν σεξουαλικές εμπειρίες με άτομα του ίδιου φύλου έπεσε από το 18% στο 2%, ανάμεσα στα 1970 και 1990 – δηλαδή, μέσα στη φάση της "σεξουαλικής απελευθέρωσης"[12]. Ο αυξανόμενος φόβος να θεωρηθεί κάποιος "gay" στις ΗΠΑ, όταν έρθει κοντά με ένα άλλο αγόρι μπορεί να συναχθεί, αν αναλογιστεί κανείς την ανάδυση ενός νέου αστικού ιδιώματος, της έκφρασης "η θέση του gay" (the gay seat): αυτό που εννοούν με αυτό είναι η θέση που αφήνεται από δύο αγόρια όταν πάνε μαζί στον κινηματογράφο. Όποιος παίρνει τη θέση, είναι gay! Αυτό δείχνει ξεκάθαρα ότι η ομοφοβία δεν είναι ζήτημα ατομικής προδιάθεσης αλλά μάλλον μια κοινωνική κλίμακα που δημιουργεί "gays" ως καταρχήν παρεκκλίνουσες θέσεις υποκειμένων. Ένα πολύ ωραίο παράδειγμα για αυτό είναι – και με αυτό επιστρέφουμε ακόμη μια φορά στην αφετηρία μας – ο λεγόμενος "Ισλαμικός Κόσμος". Στην κλασική αραβική γλώσσα δεν υπάρχει μια λέξη για τους ομοφυλόφιλους και, επιπλέον, δεν θα ήταν υπερβολή να πει κανείς ότι σχεδόν τα μισά από τα κλασικά ερωτικά Αραβικά ποιήματα έχουν συντεθεί από άντρες συγγραφείς για άτομα του ίδιου φύλου. Σε αυτό δεν εναντιώνονταν ούτε οι ευσεβείς – αν και θεωρούσαν το πρωκτικό σεξ σαν θανάσιμη αμαρτία. Όταν ο Μαροκινός λόγιος Muhammad al-Saffar επισκέφτηκε το Παρίσι το 1840 παρατήρησε με έκπληξη: *"Το φλερτ, ο ρομαντισμός και η ερωτοτροπία για αυτούς γίνεται αντιληπτός μόνον προς τις γυναίκες, γιατί δεν συνηθίζεται σε αγόρια και νέους άντρες. Αντίθετα, αυτό είναι εξαιρετικά ατιμωτικό για αυτούς".*[13]

Υπό αυτό το πρίσμα, θα φαινόταν ως μια ειρωνεία της ιστορίας ότι οι Άραβες και οι Τούρκοι Μουσουλμάνοι, διαλεγμένοι μέσα από όλους τους ανθρώπους, πρέπει να είναι αυτοί που θα υποφέρουν έτσι ώστε να επιτρέψουν στους Ευρωπαίους να αναπαριστούν τους εαυτούς τους ως ανεκτικούς υποστηρικτές εκ μέρους των ίδιων των "ομοφυλόφιλων", τους οποίους εξάλλου εκείνοι ήταν που ξεδιάλεξαν σε πρώτη φάση ως διακριτή "μειονότητα" μέσα από μια διαδικασία κανονικοποίησης που κράτησε αιώνες.

(Το κείμενο "Ισλαμόφοβοι ενάντια στην ομοφοβία;*" γράφτηκε από τον* **Georg Klauda** *στο Βερολίνο, τον Νοέμβρη του 2007. Το παραχώρησε στο* **Terminal 119** *και το μεταφράσαμε στις αρχές Γενάρη του 2007. Τον Δεκέμβρη του 2013 έγινε μια νέα επιμέλεια του κειμένου).*

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

[1] "Η Ευρώπη δεν είναι πια Ευρώπη, είναι Ευραραβία, μια αποικία του Ισλάμ, όπου η ισλαμική εισβολή δεν διεξάγεται μόνο με μια φυσική έννοια αλλά και με μια ηθική και πολιτιστική έννοια". ("Prophet of Decline: An Interview with Oriana Fallaci," *Opinion Journal*, 23 June 2005).
[2] Το *Kalaschnikov* είναι ένα πρώην αριστερό περιοδικό που έχει γίνει πλέον ένα περιοδικό της "Red-Brown" σκέψης.
[3] Gudrun Eussner, "Vorstadt-Intifada — 'Allah Houakbar!'" 5 November 2005.
[4] Jamie Glazov, "Symposium: To Rape an Unveiled Woman," *FrontPage Magazine*, 7 March 2006.
[5] Rudi Thiessen, "Habemus Papam Habermas," *Jungle World*, 38: 20, September 2006.
[6] Cf. Randall Hall, "Zwischen Marxismus und Psychoanalyse: Antifaschismus und Antihomosexualität in der Frankfurter Schule," *Zeitschrift für Sexualforschung*, 9 (1996), pp. 343-357.
[7] Pew Global Attitudes Project, "The Great Divide: How Westerners and Muslims View Each Other," 22 June 2006.
[8] Zsolt Nyiri, "Values Questions Set European Muslims Apart," *Gallop World Poll*, 27 April 2007.
[9] Cf. Michael Bochow, "Einstellungen und Werthaltungen zu homosexuellen Männern in Ost- und Westdeutschland," Günter Dworek (Ed.), *Gefahr von rechts: Gibt es eine antischwule Trendwende?* Köln: SVD-NRW, 1993, p. 48.
[10] Henry E. Adams, et al., "Is Homophobia Associated with Homosexual Arousal?" *Journal of Abnormal Psychology,* 105: 3 (1996). pp. 440-445.
[11] Cf. Ulfried Geuter, Homosexualität in der deutschen Jugendbewegung, Frankfurt: Suhrkamp, 1994; Lilian Faderman, *Surpassing the Love of Men: Romantic Friendship and Love between Women from the Renaissance to the Present*, New York: HarperCollins, 1998.
[12] Cf. Gunter Schmidt, "Gibt es Heterosexualität?" *taz Magazin.* 17: 3, No. 6399, 2001; Volkmar Sigusch, "Jugendsexualität — Veränderungen in den letzten Jahrzehnten," *Deutsches Ärzteblatt* 95 (1998).
[13] Khaled El-Rouayheb, *Before Homosexuality in the Arab-Islamic World, 1500-1800*, Chicago: University of Chicago Press, 2005, pp. 2.

Η παγκοσμιοποίηση της ομοφοβίας



Μετά την 11η Σεπτέμβρη του 2001 μία από τις φιλελεύθερες δικαιολογίες για τη στρατιωτική επέμβαση ενάντια στο Αφγανιστάν ήταν η καταπίεση των εκεί γυναικών αλλά επίσης και των gay, από τους Ταλιμπάν. Ο κόσμος στην Ευρώπη και τις ΗΠΑ σοκαρίστηκε με τα νέα ότι ομόφυλα ζευγάρια εκτελούνταν δημοσίως στο στάδιο της Καμπούλ.[1] Άλλοι, ωστόσο, σημείωναν πως οι διώξεις εναντίον ομοφυλόφιλων έχουν αναδειχθεί σε raisond'etat όχι μόνο για τις χώρες που συνθέτουν τον 'Άξονα του Κακού' μα και για τους λιγοστούς συμμάχους των ΗΠΑ. Οι αναφορές του τρόμου από τη Σαουδική Αραβία και την Αίγυπτο μιλούσαν για δρακόντια μέτρα εναντίον των ανδρών που ήταν ύποπτοι για ομόφυλες δραστηριότητες.[2] Επιπλέον, όχι μόνο στον ισλαμικό κόσμο μα και στη χριστιανική Αφρική το κοινωνικό στάτους των ομοφυλόφιλων είναι κάτι παραπάνω από επισφαλές, καθώς η υποχρεωτική ετεροσεξουαλική νόρμα παράγει επιβεβλημένες από το κράτος πράξεις τρόμου εναντίον των ομοφυλόφιλων γυναικών και ανδρών.[3] Ο πρόεδρος της Ζιμπάμπουε Robert Mugabe ανακοίνωσε το Φεβρουάριο του 2002 ότι σε περίπτωση επανεκλογής του, θα φυλάκιζε όλους τους ομοφυλόφιλους της χώρας. Ο Mugabe δήλωσε πως οι ομοφυλόφιλοι είναι «κατώτεροι κι απ' τα σκυλιά και τα γουρούνια», καθώς τουλάχιστον τα τελευταία μπορούν να διακρίνουν τις διαφορές μεταξύ των φύλων. Ο πρόεδρος επανειλημμένα κάλεσε τους φυλάρχους να αναλάβουν δράση κατά της ομοφυλοφιλίας, «η οποία ποτέ δεν θα έπρεπε να επιτραπεί στη Ζιμπάμπουε»: «Εμείς, ως ηγέτες θα έπρεπε να πολεμήσουμε ενάντια σε τέτοιες

δυτικές πρακτικές και να σεβόμαστε την κουλτούρα μας». Ο Mugabe ισχυρίστηκε πως η ομοφυλοφιλία είναι «μη αφρικανική» κι αποτελεί φαινόμενο της δυτικής παρακμής.[4] Αλλά ο πρόεδρος της Ζιμπάμπουε είναι μονάχα ένα από τα παραδείγματα μιας ολόκληρης τάσης που έχει εξαπλωθεί σε έναν αριθμό κρατών σε όλη την υφήλιο. Λίγο αργότερα, δημοσιογράφοι θα ανέφεραν πως στην Ουγκάντα ο πρόεδρος Yoweri Museveni διέταξε τη σύλληψη και τη δίκη όλων των gay και των λεσβιών με αφορμή ένα γάμο που τελέστηκε μεταξύ δύο gay. Ο υπουργός ασφάλειας απαίτησε, δε, το λιθοβολισμό τους. Η παράγραφος 140 του ποινικού κώδικα επιβάλλει ισόβια κάθειρξη για σεξουαλικές «παρά φύση» πρακτικές.[5] Στη Ναμίμπια, ο πρόεδρος Sam Nujoma ισχυρίστηκε τον Απρίλη του 2001 ότι η ομοφυλοφιλία είναι ενάντια στη θέληση του Θεού και «έργο του διαβόλου». Σύμφωνα με τον Nujoma, ολόκληρο το έθνος πρέπει να καταδικάσει τους gay και τις λεσβίες.[6] Μπροστά σε ένα κοινό αποφοίτων της αστυνομικής ακαδημίας, ο υπουργός εσωτερικών απηύθυνε κάλεσμα για την εξάλειψη των gay και των λεσβιών «από όλη την Ναμίμπια».[7] Ένας ηγετικός αξιωματούχος της κυβέρνησης έγραψε μάλιστα ένα φυλλάδιο στο οποίο ενσωμάτωνε μεθόδους για τη θεραπεία των ομοφυλόφιλων μέσα από το πριόνισμα του κρανίου τους και την πλύση του εγκεφάλου τους με ένα χημικό διάλυμα.[8]

Τέλος, υπάρχει κι αυτό το παράδειγμα από την Καραϊβική. Σε μια αναφορά της 20ης Οκτώβρη του 2002, ο Observer περιγράφει την πικρή καθημερινότητα των gay της Τζαμάϊκα μέσα από το παράδειγμα ενός 26χρονου άντρα με το όνομα David. Την προηγούμενη εβδομάδα ο David είχε καταφέρει να πάρει άσυλο στη Μεγάλη Βρετανία λόγω του ότι η ομοφοβία στο νησί της Καραϊβικής ήταν απειλή για την ζωή του.. Οι πολυάριθμες πληγές στο σώμα του από ματσέτες, μαχαίρια, κλομπ το μαρτυρούσαν. Ήταν πολλές φορές που ο David τη γλίτωσε τελευταία στιγμή από το θάνατο. Μια φορά, κι όταν απεγνωσμένα ζητούσε ιατρική φροντίδα, αφού είχε δεχτεί επίθεση στην gay περιοχή του Kingston, την πρωτεύουσα της Τζαμάϊκα, δύο οδηγοί ταξί αρνήθηκαν να τον μεταφέρουν σε νοσοκομείο. Φοβήθηκαν κι οι ίδιοι μήπως χαρακτηριστούν «πούστηδες» ή «ντιντήδες». Στο πιο αιματηρό, λοιπόν, σκηνικό που αντιμετώπισε ο David έπρεπε μόνος του να συρθεί για ένα μίλι μέχρι να φτάσει στο νοσοκομείο. Εκεί, επινόησε μια ιστορία ότι τον λήστεψαν για να μην του αρνηθούν την περίθαλψη οι γιατροί.[9]

Δεδομένου κι αυτού του βάναυσου παραδείγματος, μήπως είμαστε υποχρεωμένοι να παραδεχτούμε την αψεγάδιαστη ανωτερότητα της ‘ιμπεριαλιστικής’ Δύσης σε ζητήματα ατομικών δικαιωμάτων και σεξουαλικής ανεκτικότητας; Δεν είναι απλά αλήθεια πως οι ΗΠΑ και η Ευρώπη αποτελούν τις εγγυήτριες δυνάμεις των αστικών ελευθεριών παγκοσμίως; Σε όσα θα πω στη συνέχεια, θέλω να σας δώσω μερικά επιχειρήματα για

το γιατί αυτή η άποψη, τουλάχιστον από μια μακροσκοπική οπτική, είναι θεμελιωδώς προβληματική. Γιατί, ιστορικά, ήταν η Δύση η ίδια που ενέπνευσε με το δικό της παράδειγμα αυτές τις ετεροκανονιστικές σχέσεις βίας.

Οδοιπορικό απο τη Γη της Ανωμαλίας

Όλως περιέργως, στο όχι μακρινό παρελθόν, η «Ανατολή» εξυπηρετούσε ακόμα σα μια οθόνη προβολής για τις ομοερωτικές φαντασιώσεις των Ευρωπαίων μποέμ. Αμέτρητοι συγγραφείς και καλλιτέχνες όπως ο Αντρέ Ζιντ, ο Όσκαρ Ουάιλντ, ο Έντουαρντ Μ. Φόστερ και ο Ζαν Ζενέ, φεύγοντας από την ομοφοβική Ευρώπη, επισκέπτονταν τακτικά στον 19ο και τον 20ο αιώνα την Αλγερία, το Μαρόκο, την Αίγυπτο και διάφορες άλλες αραβικές χώρες,[10] όπου το ομόφυλο σεξ υπήρχε κι όχι μόνο δεν αντιμετωπιζόταν με διακρίσεις ή οποιαδήποτε γκετοποίηση ως υποκουλτούρας αλλά μάλλον επιπλέον ως αποτέλεσμα του άκαμπτου διαχωρισμού των φύλων το συναντούσε κανείς σε κάθε γωνιά της χώρας. Για παράδειγμα, σε ένα γράμμα προς τον φίλο του Louis Bouilhet, με ημερομηνία 15 Ιανουαρίου 1850, ο Γκουστάβ Φλωμπέρ σημειώνει σε σχέση με τον αντρικό ‘σοδομισμό’: «Εδώ είναι ευρέως αποδεκτό […] και μιλούν για αυτό παντού. Και σε ένα τραπέζι ξενοδοχείου ακόμα. Καμιά φορά μπαίνεις στη διαδικασία να το αρνηθείς αλλά μετά όλοι σε πειράζουνε και τελικά καταλήγεις να το ομολογήσεις».[11]



Ο συγγραφέας και «αλήτης» Ζαν Ζενέ παρομοίως είχε τις δικές του εμπειρίες το 1928 στα 18 του χρόνια ως Γάλλος στρατιώτης στη Συρία. Εκεί βίωσε την πρώτη του σχέση με έναν 16χρονο κουρέα. Αυτό που εντυπωσίασε τον Ζενέ ήταν η στοργική, πειρακτική συμπεριφορά των Σύριων σε σχέση με το ρομάντζο του. Λέει: *«Όλοι, στο δρόμο τουλάχιστον, όλοι το γνώριζαν ότι ήμουν ερωτευμένος μαζί του και γελούσαν, ε, οι άντρες βασικά, οι γυναίκες φορούσαν τα πέπλα και δεν τις έβλεπες ποτέ… αλλά τα άλλα αγόρια, οι νέοι και οι μεγαλύτεροι, επίσης, μου χαμογελούσαν και έκαναν αστεία για αυτό. Μου ‘λεγαν ‘Λοιπόν, προχώρα το μαζί του’».*[12]

Στην Ευρώπη, στην πραγματικότητα, επιδεικνυόταν αποστροφή απέναντι σε τέτοιες

ελευθερίες. Για αυτό ο πρώην μηχανικός του γαλλικού ναυτικού Charles Sonnini παραπονιόταν σε ένα οδοιπορικό του από τα τέλη του 18ου αιώνα:

Το πάθος κόντρα στη φύση […] συνιστά τη χαρά ή για να χρησιμοποιήσω έναν δικαιότερο όρο, την ατιμία των Αιγυπτίων. Δεν είναι για τις γυναίκες που συνθέτουν τα ερωτιάρικα ποιηματάκια τους: δεν είναι για αυτές οι πολυτέλειες με τα τρυφερά χάδια. Τελείως διαφορετικά πράγματα τους ανάβουν. […] Αυτή η τρομερή διαφθορά η οποία δεν είναι καθόλου άγνωστη και για τα γυαλισμένης ηθικής έθνη, είναι εν γένει διάχυτη σε όλη την Αίγυπτο: οι πλούσιοι και οι φτωχοί μολύνθηκαν εξίσου απ' αυτήν.[13]

Ο John Hindley, από πλευράς του, ενημερώνει το αγγλικό αναγνωστικό κοινό για την περσική ποίηση του 1800 που μετέφρασε λέγοντας πως «το αηδιαστικό αντικείμενο» αυτών των ερωτικών ποιημάτων έχει εσκεμμένα εκθηλυνθεί από τον ίδιο «για λόγους αρκετά προφανείς για να χρειαστεί να απολογηθεί για αυτό».[14] Τέτοιες εκπληκτικές παρεμβάσεις από τους Ευρωπαίους μεταφραστές δεν παρέμεναν κρυφές από τους Άραβες επισκέπτες, όπως ο Αιγύπτιος μελετητής Rifā'a at-Tahtāwī, ο οποίος σημείωνε στο ημερολόγιο του ταξιδιού του στο Παρίσι, δημοσιευμένο το 1834, πως *«στη γαλλική γλώσσα, ένας άντρας δεν μπορεί να πει: Αγαπώ ένα αγόρι (ghulām), γιατί αυτό θα ήταν απαράδεκτο και θα προκαλούσε αμηχανία, οπότε αν κάποιος τους μεταφράζει ένα από τα δικά μας βιβλία το αποφεύγει αυτό αλλάζοντας τη σύνταξη, άρα στη μετάφραση γίνεται: Αγαπώ ένα κορίτσι (ghulāmah) ή ένα πρόσωπο (dhātan)».*[15]

Ο Βρετανός οριενταλιστής και μελετητής της Αφρικής Richard F. Burton, ωστόσο, αντιμετωπίζει το πρόβλημα ευθέως στη δεκάτομη μετάφραση των *Χιλίων και μία Αραβικών Νυκτών* του 1885/86, η οποία εκδόθηκε ιδιωτικά και αποκλειστικά για συνδρομητές του Burton Club. Σε λιγότερες από 50 σελίδες αναπτύσσει τη δική του θεωρία για το ζήτημα το οποίο είναι *«εντελώς απεχθές στους Άγγλους αναγνώστες, ακόμα και τους λιγότερο σεμνότυφους» αλλά η συζήτηση του οποίου θέματος είναι απαραίτητη «αν θέλουμε να παλέψουμε ένα μεγάλο και αναπτυσσόμενο θανάσιμο κακό για το ποσοστό γεννήσεων μας – το στήριγμα της ευημερίας του έθνους».*[16]

Ο Burton, όμως, δεν στόχευε στο Ισλάμ. Μάλλον είδε την Ανατολή ως κομμάτι μιας «Σοταδικής Ζώνης» [*ΣτΜ*: όρος από το βιβλίο του Burton], μια γεωγραφικής δηλαδή ζώνης που εκτεινόταν από τη Μικρά Ασία, τη Μεσοποταμία, την Περσία, το Αφγανιστάν και τα μη ινδουιστικά μέρη της Ινδίας μέχρι την Κίνα, την Ιαπωνία και τελικά την Κεντρική Αμερική. Το κλίμα σε αυτή τη ζώνη υποτίθεται συνεισφέρει «σε μια ανάμειξη αρρενωπών και θηλυκών ταμπεραμέντων», οπότε οι άντρες είναι τόσο ενεργητικοί όσο και παθητικοί κι η γυναίκα γίνεται 'τριβάδα' [*tribade*, από το τρίβω].[17] Άρα, «αυτό που οι γείτονες μας λένε Le vice contre nature [*ΣτΜ*:το πάθος κόντρα στη φύση]»[18] είναι

«δημοφιλές και ενδημικό» εκεί και «το πολύ να θεωρείται μικροπταίσμα», ενώ οι φυλές στα βόρεια και νότια των περιοχών που αναφέρθηκαν εδώ, το ασκούν μονάχα σποραδικά και αντιμετωπίζοντας την περιφρόνηση των συνανθρώπων τους.[19] Ως οριενταλιστής, ο Burton είναι βέβαιος πως το Κοράνι απαγορεύει «αυτό τον παθολογικό έρωτα». Αλλά «ούτε ο Χριστιανισμός ούτε το Ισλάμ μπορούν να επιφέρουν αλλαγή προς το καλύτερο».[20]

Όλα αυτά είναι φαίνεται να καθιστούν αδύνατο να αποδοθεί η αντιστροφή των συμπεριφορών απέναντι στην 'ομοφυλοφιλία' στις περσικές και αραβικές χώρες αποκλειστικά σε ενδογενείς παράγοντες. Αυτό που μάλλον ο Burton ήδη γνώριζε ήταν ότι οι αλλαγές στις συμπεριφορές που συναντούσε στις πάνω από 40 χρόνια επαφές που είχε ο ίδιος με τον ισλαμικό κόσμο θα μπορούσαν να αποδοθούν στην ηθική επιρροή ανθρώπων σαν και του λόγου του:

Στη σημερινή εποχή η εκτεταμένη επαφή με Ευρωπαίους έχει παράγει όχι έναν μετασχηματισμό αλλά σίγουρα μια επιφυλακτικότητα στις ανώτερες τάξεις: παραμένουν όσο έκφυλοι ήταν πάντοτε, αλλά πλέον δεν ενδιαφέρονται να επιδείξουν τις φαυλότητες τους στα μάτια των ξένων που τους κοροϊδεύουν.[21]

Το ότι κάτι τέτοιο αντιστοιχούσε πλήρως στην πραγματικότητα φαίνεται και από την παρόμοια αντίληψη του μεγάλου Οθωμανού νομομαθή και μεταρρυθμιστή ηγέτη Ahmed Cevdet Pasa (πέθανε το 1895), ο οποίος στην περίοδο μετά τον Κριμαϊκό πόλεμο, στα τέλη της δεκαετίας του 1850, παρατήρησε μια αλλαγή στην ηθική σε ότι αφορά το γεγονός ότι *«η πασίγνωστη αγάπη για σχέσεις με νεαρούς άντρες στην Ισταμπούλ μεταφέρθηκε προς τις νεαρές γυναίκες ως κάτι το φυσικό».*[22]

Κανείς δεν απέμεινε από την ομάδα των ανώτερων τάξεων *[kübera]* που ήταν γνωστοί για την αγάπη τους για τα αγόρια, ούτε ο Kāmil ούτε ο Āli Paşa κι οι συνοδείες τους. Αντιμέτωπος με την αποδοκιμασία των ξένων, ακόμη κι ο Αλή Πασάς έκανε μια απρόθυμη προσπάθεια να κρύψει την παιδεραστία του.[23]

Παρόμοιες παρατηρήσεις γίνονταν από μια σειρά δυτικών παρατηρητών μετά το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο σε άλλες χώρες. Ενώ ο Marc Oraison, για παράδειγμα, ανέφερε πως ακόμα και τον καιρό που πέρασε ως γιατρός στη Fes, το 1952, οι Μαροκινοί φοιτητές διατηρούσαν ανοιχτά ομοφυλοφιλικές σχέσεις,[24] οι Ihsan και Brigitta al-Issa έγραψαν το 1969 σε ένα διεθνές ψυχιατρικό περιοδικό πως «η προηγούμενη σχεδόν πλήρης αποδοχή των ομοφυλοφιλικών πρακτικών» διερχόταν «κάποια αλλαγή» μεταξύ των Ιρακινών φοιτητών που συμμετείχαν στην έρευνα.[25] Τελικά, ο Charles Lindholm σημείωνε στα 1982 σχετικά με το βόρειο Πακιστάν: *«Οι ομοερωτικές σχέσεις ήταν πολύ*

συνηθέστερες μια γενιά παλιότερα από ότι είναι σήμερα, καθώς η δυτική επιρροή έχει φέρει μια αίσθηση ντροπής γύρω από την ομοφυλοφιλία, τουλάχιστον μεταξύ των πιο μορφωμένων».[26]

Αυτή η τάση ισχυροποιείται από την αυξανόμενη δημόσια αντίληψη μιας ομοφυλόφιλης μειοψηφίας, μια αντίληψη η οποία κατατάσσει τον ομόφυλο έρωτα ως έναν «παρεκκλίνοντα» τρόπο ύπαρξης. Ούτε εδώ μα ούτε και στον ισλαμικό κόσμο επιθυμούν οι άνθρωποι να ταυτίζονται με αυτή τη στιγματισμένη ομάδα, η οποία όλο και περισσότερο συνδέεται με την αμφισβήτηση του έμφυλου ρόλου του καθενός. Οι άνθρωποι προτιμούν να ζήσουν χωρίς κάτι που στα μάτια των άλλων θα τους συσχέτιζε με την ομοφυλοφιλία.

Τα συναισθήματα της ακραίας αμηχανίας που η δυτική αναπαράσταση των ομοφυλόφιλων ως διακριτής απομονωμένης ομάδας είναι ικανή να προκαλέσει στις αραβικές χώρες, απεικονίζονται και σε ένα οδοιπορικό ενός διάσημου Αιγύπτιου αρθρογράφου, του Fami Huwaidi στις 30 Ιουλίου του 2002 στην καθημερινή εφημερίδα *al-Ahram*. Ο Huwaidi συμμετείχε σε ένα συνέδριο του σοσιαλδημοκρατικού ιδρύματος Friedrich Ebert στο Βερολίνο, το οποίο έτυχε να συμπέσει χρονικά με την ημέρα της παρέλαση της 'Οδού Christopher'. Μπροστά από το ξενοδοχείο του στο Kurfürstendamm, ο Huwaidi είδε την πορεία μισού εκατομμυρίου λεσβιών και gay: *Δεν είχα δει ποτέ αυτό τον τύπο ανθρώπων προηγουμένως και ξεκίνησα να παρατηρώ όσους περνούσαν ώστε να έχω καλύτερη εικόνα […] Πρόσεξα μια ομάδα φωτογράφων και τηλεοπτικών συνεργείων που είχαν έρθει να καλύψουν την παρέλαση και να καταγράψουν τα γεγονότα. Ενοχλήθηκα από τη σκέψη ότι η εικόνα μου θα μπορούσε να βρεθεί μέσα στο πλήθος, ενώ ήμουν στο πεζοδρόμιο, μια αίσθηση που δεν μου προκάλεσε φόβο αλλά μάλλον ένιωσα άβολα. Αλλά ηρέμησα – λιγάκι – αφού δόξα το Θεό, η γυναίκα μου βρισκόταν δίπλα μου, οπότε θα έπρεπε να συμπεράνει κανείς την αθωότητά μου. Ο Θεός να μας δίνει δύναμη και να μας προστατεύει από τις ψευδείς κατηγορίες!*[27]

Αυτό το απόσπασμα αποκαλύπτει το βαθμό στον οποίο ο φόβος της κατηγορίας περί ομοφυλοφιλίας έχει ήδη διαδοθεί στην Αίγυπτο. Παράδοξο του αποσπάσματος, ωστόσο, αποτελεί το γεγονός ότι οι ομοφυλόφιλοι εμφανίζονται να αναπαρίστανται στην ουσία ως κάτι τελείως ξένο κι άγνωστο, αλλά την ίδια στιγμή η δραστηριότητά τους αναπαρίσταται ως κάτι βαθιά οικείο το οποίο μπορεί να αποδοθεί με κάποια ευλογοφάνεια στον καθένα, ακόμη και σε έναν παντρεμένο. Με μια ανάσα ο Huwaidi αποκηρύσσει την ομοφυλοφιλία ως ένα αμιγώς δυτικό φαινόμενο και γυρεύει προστασία από τις – προφανώς όχι τελείως αβάσιμες – κατηγορίες εναντίον του εαυτού του και των αναγνωστών του. Η συγκεκριμένη απόσταση που ο Huwaidi άγχεται να πάρει από τους «ανώμαλους», για παράδειγμα συγκρίνοντάς τους με ζώα,[28] οφείλεται και στη συγκεκριμένη οικειότητα που συνδέει τη στιγματισμένη ύπαρξή τους με τις πράξεις του καθενός.

Ίσως για αυτό το λόγο μπορούμε να καταλάβουμε καλύτερα τις γκροτέσκες διαστάσεις που παίρνει η δίωξη των ομοφυλόφιλων σε χώρες όπου η εισαγωγή του διπόλου 'ομο-/ ετερο-' είναι πιο πρόσφατη ή και η πιο πρόσφατη από οπουδήποτε αλλού. Δεν είναι ακριβώς σε αυτές οι χώρες όπου πρέπει να καταβληθεί η μέγιστη βία για τον διαχωρισμό μιας ομοφυλόφιλης μειονότητας; Η ψυχική εργασία που συνίσταται στην εξωτερίκευση του εσωτερικού, την οποία ο Φρόυντ ονομάζει προβολή, παίρνει το χαρακτήρα της ακραίας μανίας.



Έτσι, σε μια δίκη άνευ προηγουμένου μέχρι σήμερα, εναντίον 52 Αιγυπτίων υπόπτων ως gay που συνελήφθησαν το 2001 στο Queen Boat, μια διάσημη ντισκοτέκ στο Νείλο, 21 από τα άτομα καταδικάστηκαν σε τριών ετών φυλάκιση ο καθένας για «κραιπάλη καθ' έξιν». Τα ΜΜΕ είδαν στον κύκλο της ντίσκο μια σατανική σέχτα επί τω έργω. Την επομένη των μαζικών συλλήψεων η *al-Ahram* μια φιλοκυβερνητική εφημερίδα ανέφερε ότι «οι προσκυνητές του διαβόλου» είχαν αποπειραθεί «να κερδίσουν νέα μέλη για τη θρησκεία τους». Οι διαδηλώσεις από ομάδες ανθρωπίνων δικαιωμάτων στο εξωτερικό σχολιάστηκαν στην Αιγυπτιακή εβδομαδιαία εφημερίδα *al-Usbu'a* ως εξής:

«Οι ανώμαλοι του κόσμου εξαπολύουν έναν ανηλεή πόλεμο ενάντια στην Αίγυπτο!» Ή εφημερίδα *Hadith al-Medina* εξακρίβωσε ότι οι υποστηρικτές των «ανώμαλων» δούλευαν με όλες τους τις δυνάμεις προς την «καταστροφή του συστήματος αξιών» που θεμελιώνει την αιγυπτιακή κοινωνία και αποτελούσαν μέρος της στρατηγικής της εξωτερικής πολιτικής των ΗΠΑ. Πολλούς μήνες πριν, η *Ruz al-Yussif* είχε διαδώσει λεπτομέρειες για την υποτιθέμενη αυτή συνωμοσία, σύμφωνα με την οποία οι ομοφυλόφιλοι οι οποίοι *«αποτελούν δύναμη τόσο μεγάλη μέσα στις ΗΠΑ ώστε να μπορούν να επηρεάσουν τις πρόσφατες εκλογές»* συναποτελούν με τους μάρτυρες του Ιεχωβά μέρος ενός δικτύου εβραϊκών συνωμοσιών που στοχεύουν *«στη διάλυση των κοινωνιών, σπέρνοντας την αμφισβήτηση προς τις θρησκείες και ωθώντας τους ανασφαλείς στην αμαρτία».*[29]

Ο μετασχηματισμός των ερωτικών σχέσεων μεταξύ των αντρών από ένα σύστημα φιλίας σε ένα σύστημα ομοφυλοφιλίας αλλάζει τη ζωή με απειλητικό τρόπο. Σημαδεύει την πανικόβλητη έναρξη διακρίσεων των ανθρώπων με βάση το σεξουαλικό τους

προσανατολισμό. Συνδεδεμένη με αυτό είναι η υποχρέωση να ασκούμε μια «ερμηνευτική της επιθυμίας»[30] σε σχέση με τη σεξουαλική δραστηριότητα του καθενός και, αν χρειαστεί, να ομολογήσουμε: «Είμαι διαφορετικός». Η ενοχή και η αμυντική διάθεση, η διακοπή των επαφών και η προβολή είναι έννοιες που πρέπει να χρησιμοποιήσουμε για να εξηγήσουμε το τρομοκρατικό κλίμα των κατηγοριών και δρακόντιων τιμωριών. Αλλά το αποτέλεσμα αυτής της διαδικασίας η οποία παίζεται στο επίπεδο των υπερβατικών μορφών της σκέψης, παραμένει ανεξήγητο για τον πρακτικό λόγο ο οποίος κυρίως σχετίζεται με τις συγκεκριμένες πράξεις. Για τον πρακτικό λόγο, λοιπόν, όλο αυτό εμφανίζεται ως μηχανορραφία των «σατανικών προσκυνητών». Για άλλη μια φορά είναι οι Εβραίοι οι οποίοι εξυπηρετούν – μαζί με τις αμερικάνικες μυστικές υπηρεσίες, τις δυτικές οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τις οργανώσεις των ομοφυλόφιλων – ως διαβολικοί υποκινητές. Στην Ευρώπη οι Εβραίοι έχουν ήδη καταστεί υπεύθυνοι για τη σεξουαλική υποβάθμιση «της ηθικής της εθνικής κοινότητας» από το ξεκίνημα του 20ου αιώνα.[31]



Ωστόσο, όπως το προαναφερθέν αποτέλεσμα του ιστορικού αυτού μετασχηματισμού είναι ανεξήγητο για τους τοπικούς παρατηρητές στην Αίγυπτο, τα γεγονότα στον αραβό-ισλαμικό κόσμο είναι, για το δυτικό μάτι, επίσης μόνον προσβάσιμα στη βάση μιας προοπτικής που φυσικοποιεί τις ταυτοτικές μορφές της σκέψης με έναν τρόπο που εκθέτει τη δική μας ανωτερότητα, κάτι που τελικά είναι ρατσιστικό. Αυτό είναι ευδιάκριτο όταν αυτοί οι λόγοι αναφέρονται σε χώρες εκτός της Ευρώπης, στις οποίες η ύπαρξη λεσβιών και gay θεωρείται δεδομένη ασυζητητί. Έτσι, ένα γερμανικό περιοδικό του χώρου γράφει σε σχέση με την Αίγυπτο: *«Τουλάχιστον εμείς οι πούστηδες της πολιτισμένης Δύσης επιθυμούμε να κρατήσουμε πρόσωπο αλλά και εμφατικές αποστάσεις από τις αβίωτες συνθήκες απ’ τις οποίες υποφέρουν οι αδερφές μας στην Αίγυπτο».*[32] Το να μιλάς για τις αδερφές της Αιγύπτου προϋποθέτει με έναν πλήρως μη-προβληματικοποιημένο

τρόπο την ύπαρξη των δικών σου μορφών σκέψης στη χώρα του Νείλου.

Το ότι ο εαυτός του καθενός αποτελεί παράγωγο μιας συγκεκριμένης επιστημολογικής τάξης[33], μιας «ρυτίδας στην γνώση», περνάει απαρατήρητο από τους «πολιτισμένους πούστηδες της Δύσης». Κι ο συγγραφέας υποσυνείδητα αποκηρύσσει άλλες μορφές ομόφυλης έλξης: *«Μόλις δύο άντρες στο Ισλάμ περπατήσουν κρατώντας ο ένας το χέρι του άλλου στο δρόμο, αυτό παίρνει ένα διαφορετικό νόημα. Αυτή είναι μια έκφραση φιλίας … τι να κάνουμε, διαφορετικές χώρες, διαφορετικά έθιμα».*[34] Εδώ, συναντούμε μια ενδεικτική έλλειψη κατανόησης να παράγεται απέναντι στη «φιλία ως τρόπο ζωής»[35] (Foucault), η οποία στην τελική συνιστά σε πολλές μη-ευρωπαϊκές χώρες την κυρίαρχη εναλλακτική στο δυτικό μοντέλο ταυτότητας. Παράλληλα, η διαφορά σβήνεται σαν πολιτισμική, με τη βοήθεια της οποίας η Αίγυπτος ή η «Ανατολή» κατασκευάζεται ως Άλλος. Τον συγγραφέα αυτόν τον οποίο συνήθως τον νοιάζει πόσο άθικτοι θα παραμείνουν οι gay τουρίστες της Γερμανίας παρά η κατάσταση των ντόπιων εκεί, προδίδει μια ευρέως διαδεδομένη άγνοια της δυτικής κουλτούρας σε σχέση με τα μη-ταυτοτικά μοντέλα «ομοφυλοφιλίας». Τέτοια μοντέλα απλώς δεν γίνονται αντιληπτά: το παίζουν τυφλοί.

Οι «ασυνήθιστες σχέσεις στοργικότητας» των στρατιωτών της αφγανικής βόρειας συμμαχίας κατά τη διάρκεια της πορείας τους προς την Κανταχάρ γίνονται λοιπόν αντιληπτές ως απλή παραξενιά. «Κοιμούνται μαζί σε ένα σλιπινγκ μπαγκ και τραγουδούν ποιήματα ο ένας στο αυτί του άλλου», ανακαλεί ο φωτογράφος Thomas Dworzak από το Μόναχο με δυσπιστία τις εμπειρίες του από το αφγανικό μέτωπο. «Δεν ξέρω αν αυτό είναι ομοφυλοφιλία με την ευρωπαϊκή έννοια του όρου». Όπως και να ‘χει, ένας ξένος δημοσιογράφος εκνευρίστηκε όταν ένας Αφγανός στρατιώτης του ακούμπησε τον καβάλο κι εκείνος θέλησε να δείρει όλους τους μουτζαχεντίν.[36] Στον *The Scotsman* της 24ης Μαΐου του 2002, από την άλλη, διαβάζουμε στο σχετικό ρεπορτάζ για την αποστολή των Βασιλικών Πεζοναυτών στα αφγανικά βουνά: *«Οι σκληροτράχηλες μονάδες, με τα πρόσωπα τους καλυμμένα με καμουφλάζ και πάνοπλες, φορτωμένες με πομπούς και σφαίρες, αντιμετώπισαν Αφγανούς οι οποίοι θέλησαν να χαϊδέψουν τα μαλλιά τους».* Ο δεκανέας Paul Richard φέρεται να λέει: *«Ήταν μια κόλαση. Σε κάθε χωριό που μας έστελναν, υπήρχε μια ομάδα αντρών που φορούσαν μεικ απ κι έρχονταν καταπάνω μας χαϊδεύοντας τα μαλλιά και τα μάγουλα μας και κάνοντας ήχους φιλιών».* Οι Αφγανοί άντρες είναι «πιο τρομακτικοί από την Αλ Κάιντα» σύμφωνα με τον πεζοναύτη James Fletcher. «Χεράκι-χεράκι αλωνίζουν το χωριό.»[37]

Ο Philip Smucker οργανώνει το ρεπορτάζ του για την *Sydney Morning Herald* στις 22 Ιούνη του 2002 με παρόμοιες μεθόδους εντυπωσιασμού: *«Οι Πεζοναύτες του Στέμματος και ο Gay Πολέμαρχος».* Γράφει λοιπόν ο Smucker για τον Malim Jan, πρώην διοικητή των Ταλιμπάν και πλέον προσληφθέντα από τον αμερικάνικο στρατό για να περιπολεί τα σύνορα με το Πακιστάν:

Παραδέχεται ότι έχει δύο γυναίκες και «μερικά αγόρια για φίλους» και πως τώρα άρχισαν να του αρέσουν και οι βασιλικοί πεζοναύτες που επισκέφτηκαν το στρατόπεδο του. «Πολύ ωραία αγόρια, πολύ καθαροί, ξυρισμένοι και ομορφότεροι από ότι οι αμερικάνικες ειδικές δυνάμεις», λέει για τους πεζοναύτες την ώρα που οι δικοί του πολεμιστές – στους οποίους αναφέρεται ως «όμορφα νεαρά αγόρια» – του χαμογελούν. Ο ταγματάρχης Rich Stephens, ο οποίος ηγείται του 'τάγματος Zulu' του 'Κομάντο 45' των πεζοναυτών είπε προηγουμένως ότι οι «ασυνήθιστες στοργικές σχέσεις» των Αφγανών αντρών εξέπληξαν τελείως τους άντρες του. Το έθεσε σαν «πιθανή πολιτισμική παρανόηση», αλλά ο διοικητής Jan είπε πως η ομοφυλοφιλία «είναι παράδοση σε αυτά τα βουνά».[38]

Μόνο η συμπεριφορά των Αφγανών αντρών φαίνεται παράξενη στον Smucker ενώ η συμπεριφορά των 'Βρετανικών αγοριών' δεν αναγιγνώσκεται ως έκφραση μιας ευρωπαϊκής παράδοσης αλλά μάλλον ως οικουμενική νόρμα. Την ίδια στιγμή, η 'ξένη παράδοση' των Αφγανών αναφέρεται μέσα σε ένα οικείο πεδίο γνώσης, μέσα στο οποίο παίρνει την ταμπέλα της 'ομοφυλοφιλίας' κι ο πολέμαρχος Malim Jan αναφέρεται ως 'gay'. Το τι λέει ο Jan για τον εαυτό του, ποιες λέξεις χρησιμοποιεί για να το κάνει αυτό και σε τι γλώσσα εκφράζεται, παραμένει τελείως άγνωστο.

Συμβολή σε με κριτική του κουλτουραλισμού

Η πολιτισμικοποίηση των διώξεων των ομοφυλόφιλων ως μια 'παραξενιά' του ισλαμικού κόσμου έχει πολύ πρακτικά αποτελέσματα για τους Άραβες και Τούρκους μετανάστες στη Γερμανία, στο βαθμό που η εικόνα των χωρών καταγωγής τους προβάλλεται πάνω τους. Παράλληλα, η κυρίαρχη αντίληψη είναι ότι οι νεολαίοι τουρκικής καταγωγής ζουν στη Γερμανία σύμφωνα με τελείως διαφορετικούς πολιτισμικούς κανόνες από αυτούς με τους οποίους ζούνε οι Γερμανοί συνομήλικοι τους. Έτσι, ο Alexander Zinn του *Lesben- und Schwulenverband in Deutschland* (Λεσβιακή και Gay Συμμαχία στη Γερμανία – LSVD) γράφει στη διδακτορική του θέση με τίτλο *Ειδική Συζήτηση για την Κατασκευή μιας Συνάντησης και ενός Κέντρου Πληροφόρησης για τους Gay, τις Λεσβίες και τους Μετανάστες* πως *«ιδιαίτερα οι νεολαίοι από τις ισλαμικές χώρες […] στη βάση των πολιτισμικών και θρησκευτικών τους πιστεύω»* έχουν δυσκολία *«στην αναγνώριση ως ισότιμου του ομοφυλόφιλου τρόπου ζωής».*[39] Αυτή η δήλωση βασίζεται κυρίως πάνω στις αναφορές της Γραμμής Βοήθειας για Αναφορές Επιθέσεων σε Gay στο Βερολίνο, η οποία καταγράφει μια αυξημένη συμμετοχή των «ξένων» νεολαίων στις ομοφοβικές πράξεις βίας. Άλλες, συχνά προφανείς, εξηγήσεις για το γιατί συμβαίνει αυτό το φαινόμενο, αγνοούνται τελείως. Έτσι οι μετανάστες δεύτερης και τρίτης γενιάς στερεοτυπικά αναγνωρίζονται ως «ξένοι» παρόλο που εδώ και καιρό κατέχουν γερμανικά διαβατήρια. Και μόνο για αυτό το λόγο, όμως, η σύγκριση των επίσημων στοιχείων για τους «ξένους» τα οποία

λαμβάνονται μέσω μιας εθνικά προσανατολισμένης υποκειμενικής καταγραφής και κατηγοριοποίησης για τους δράστες είναι εξαιρετικά αποπροσανατολιστικά. Εξάλλου, είναι συχνότερο το φαινόμενο να απαγγέλλονται κατηγορίες στους μετανάστες ενώ στο δικαστήριο είναι σύνηθες ότι σπάνια επιβεβαιώνονται.[40] Επιπλέον παράγοντες αποτελούν ο χαμηλότερος μέσος όρος ηλικίας και η μεγαλύτερη παρουσία στις χαμηλότερες κοινωνικές τάξεις – κι οι δύο αυτοί παράγοντες συνδέονται άμεσα με την τέλεση βίαιων πράξεων.

Τέλος, τέτοιες στατιστικές διεξάγονται με κάποιο συνήθως πολιτικό στόχο υπόψη, όπως π.χ. την υπογράμμιση της αναγκαιότητας χρηματοδότησης μιας Γραμμής Βοήθειας για Αναφορές Επιθέσεων στους gay με δημόσια κονδύλια.[41] Τονίζεται, λοιπόν, ο σεξουαλικός προσανατολισμός των θυμάτων κι όχι το κίνητρο του δράστη ο οποίος μπορεί να ενδιαφέρεται ‘μόνον’ για να κλέψει έναν χαρτοφύλακα και να μην κινητοποιείται από μίσος προς τους gay ή να μην τρέφει μίσος αλλά να ελπίζει να συναντήσει λιγότερη αντίσταση. Ενώ παράλληλα οι «ξένοι» νεολαίοι κυριαρχούν σε τέτοια εγκλήματα οικονομικών κινήτρων ως αποτέλεσμα της φτώχιας μέσα στην οποία ζούνε, οι δράστες που αναγνωρίζονται ως «Γερμανοί» είναι αυτοί που ηγούνται της στατιστικής, όπως έχει δείξει κι ο Christoph Ahlers,[42] στην περίπτωση των ομοφοβικών εγκλημάτων μίσους.

Αλλά ακόμη και οι απλούστερες δημογραφικές συνδέσεις αγνοούνται από τους σοβαρούς στατιστικολόγους. *«Οι εστίες του gay χώρου (Schönenberg, Charlottenburg, Kreuzberg)»*, μας λέει ο Tjark Kunstreich, *«είναι επίσης οι γειτονιές όπου κατοικούν οι περισσότεροι μετανάστες του Βερολίνου»*. Σε μια συζήτηση με τον B. Finke, «τον διευθυντή της Γραμμής Βοήθειας για Αναφορές Επιθέσεων στους Gay, μου ανέφερε κι αυτούς τους παράγοντες αλλά δεν τους ενσωμάτωσε στην ετήσια του αναφορά».[43] Οπότε, μήπως αυτή είναι μια περίπτωση συνειδητής απόκρυψης ώστε να κατασκευαστεί η εικόνα των μεταναστών ως του δημοσίου κινδύνου νούμερο ένα; Τουλάχιστον αυτό ερμηνεύει πως γίνεται ο Tjark Kunstreich: είναι ξεκάθαρο *«πως η γενική, αποπροσωποιημένη ομοφοβία, στην οποία είναι δύσκολο να επιτεθούμε, προβάλλεται πάνω σε μια συγκεκριμένη ομάδα κι έτσι ως συγκεκριμενοποιημένη ομοφοβία, αποκτά όνομα και διεύθυνση – ενώ παράλληλα αθωώνεται η πλειοψηφία της κοινωνίας απ' οποιαδήποτε μνησικακία.»*[44]

Παρόλα αυτά, κι οι «ξένοι» νεολαίοι αντιδρούν στις απειλές προς τη σεξουαλικότητά τους όχι διαφορετικά απ' ότι κι οι Γερμανοί: μέσα από το στιγματισμό των ‘Άλλων’ επιτίθενται σε αυτούς που εξωτερικά ενσωματώνουν την απωθημένη τους επιθυμία. Η κατασκευή της ‘πολιτισμικής διαφοράς’ εδώ εξυπηρετεί απλά την απόκρυψη του θεμελιώδη τρόπου λειτουργίας της ομοφοβίας, δηλαδή τη βίαιη απόρριψη της – ίσως λανθάνουσας – ομοσεξουαλικότητας του καθενός μέσα από την προβολή της σε μια μειονότητα.[45] Η ομοφοβία των νεολαίων είναι αξεδιάλυτα συνδεδεμένη με το δίπολο

της ταυτότητας σε ομο- και ετερο- και δεν μπορεί να καταργηθεί σε μια τέτοια βάση ταυτότητας.[46] Ακόμη κι οι πιο επίμονες επικλήσεις για ανοχή απέναντι στον 'Άλλο' οι οποίες κατατίθενται στους μαθητές των σχολείων δεν μπορούν να πετύχουν κάτι για να αλλάξουν αυτή τη δομική σχέση. Οι βίαιες αντιδράσεις που απειλούν την επιθυμία του καθενός με έναν κοινωνικό στιγματισμό – ο οποίος είναι πάντοτε στραμμένος προς το λάθος αντικείμενο – ίσως, αν κι αυτό τελικά παραμένει αναπόδεικτο, διαφοροποιούνται μεταξύ των νεολαίων της «ντόπιας» και της «ξένης» καταγωγής. Αλλά πέραν του τονισμού των παραγόντων όπως το ταξικό περιβάλλον που επηρεάζουν την τέλεση των εγκλημάτων, μια τέτοια σκέψη δε βοηθά να ρίξουμε φως σε τίποτα. Αντιθέτως: εμποδίζει να δούμε τους υπόρρητους μηχανισμούς, στο βαθμό που η ομοφοβία σήμερα λανθασμένα αναγνωρίζεται ως έκφραση των ποικίλων πολιτισμικών παραδόσεων, αντί να κατανοείται ως ένα απαραίτητο χαρακτηριστικό μιας κοινωνίας που ξεχωρίζει τους ανθρώπους αναλόγως των σεξουαλικών τους ταυτοτήτων.

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1 Κατά τη σύντομη περίοδο κυριαρχίας τους, οι Ταλιμπάν εκτέλεσαν δημοσίως τουλάχιστον πέντε ανθρώπους με αυτό τον τρόπο. Βλέπε Paul Varnell, "Helping Islamic Gays," *Chicago Free Press*, 2 Φεβρουαρίου, 2002.
2 Michelangelo Signorile, "Hate Crimes: Like the Taliban, America's Middle East Allies Tyrannize Gays and Women," *Village Voice,* 3-9 Οκτώβρη, 2001.
3 Scott Long, A. Widney Brown και Gail Cooper, *More Than A Name: State-Sponsored Homophobia and Its Consequences in Southern Africa* (New York: HRW and IGLHRC, 2003).
4 R. W. Johnson και Tom Walker, "Mugabe Makes New 'Gay Britain' Attack," *London Sunday Times*, 19 Μαρτίου, 2000.
5 Amnesty International, "Museveni hetzt gegen Homosexuelle," MERSI, 1η Μαρτίου, 2000.
6 "Namibian President Keeps Up Attacks," *The Advocate*, 6 Απριλίου, 2001.
7 "Namibian Minister Tells Police to 'Eliminate' Gays," *Afrol News*, 2 Οκτώβρη, 2000.
8 Laurie Goering, "African Leaders Target Gays as Cause of Continent's Ills," *Chicago Tribune*, 17 Ιούνη, 2004.
9 Tony Thompson, "Jamaican Gays Flee to Save Their Lives," *The Observer*, 22 Οκτώβρη, 2002.
10 Βλέπε Joseph Boone, "Vacation Cruises or the Homoerotics of Orientalism," στο *Postcolonial Queer: Theoretical Intersections*, επιμ. John C. Hawley (Albany: SUNY Press, 2001), 43-78.
11 Gustave Flaubert, *Flaubert in Egypt: A Sensibility Tour*, trans. and ed. Francis Steegmuller (Chicago: Academy Chicago, 1979), 84. Σχετικά με τα πειράματα «σοδομισμού» του ίδιου του Φλωμπέρ στην Αίγυπτο, βλέπε Jarrod Hayes, *Queer Nations: Marginal Sexualities in the Maghreb* (Chicago: University of Chicago Press, 2000), pp. 29-31.
12 Jean Genet, *The Declared Enemy: Texts and Interviews*, ed. Albert Dichy, trans. Jeff Fort (Standford: Stanford University Press, 2004), "Interview with Hubert Fichte," 147.
13 C. S. Sonnini, *Travels in Upper and Lower Egypt: Undertaken by order of the old government of France*, trans. Henry Hunter, vol. 1 (London: Stockdale, 1807), 251f.
14 John Hindley, *Persian Lyrics or Scattered Poems from the Diwan-i-Hafiz* (London: Harding, 1800), pp. 33.
15 Rifā'ah ah Rāfi' al-Tahtāwī, Takhlīsal-ibrīzf ī talkhīs Bārīz, στο M. 'Ammārah, ed., *al-A'mālal-kāmilahliRifā'ahRāfi'al-tahtāwī*, vol. 2 (Beirut, 1973-81),78. Παρατίθεται μεταφρασμένο στο Khaled El-Rouayheb, *Before Homosexuality in the Arab-Islamic World, 1500-1800* (Chicago: University of Chicago Press, 2005), 62.
16 Richard F. Burton, "Terminal Essay," στο *The Book of The Thousand and a Night*, trans. and ed. Richard F. Burton, Vol. 10 (London: Burton Club, 1886), 204.

17 *Ό. π., 208.*
18 *Ό. π., 204.*
19 *Ό. π., 207.*
20 *Ό. π., 225.*
21 *Ό. π,.*
22 Ahmed Cevdet Paşa, *Ma'rūzāt*, ed. Yusuf Halaçoğlu (Istanbul: Çağrıı Yayıları, 1980), 9. Παρατίθεται μεταφρασμένο στο Dror Ze'evi, *Producing Desire: Changing Sexual Discourse in the Ottoman Middle East, 1500-1900* (Berkeley: University of California Press, 2006), 164.
23 *Ό. π.*
24 Marc Oraison, *La question homosexuelle* (Paris: Seuil, 1975), 96.
25 Ihsan al-Issa and Brigitta al-Issa, "Psychiatric Problems in a Developing Country: Iraq, *International Journal of Social Psychiatry,* 16 (1969): 15-24.
26 Charles Lindholm, *Generosity and Jealousy: The Swat Pukhtun of Northern Pakistan* (New York: Columbia University Press, 1982), 224. Επιπλέον εμπειρικές μελέτες αναφέρονται στο Stephen O. Murray, "The Will Not to Know: Islamic Accomodations of Male Homosexuality," in *Islamic Homosexualities: Culture, History, and Literature*, ed. Stephen O. Murray and Will Roscoe (New York: New York University Press, 1997), 35f.
27 "Besuch in Berlin: Fahmi Huwaidi über den Christopher Street Day, den Bush-Besuch und die Möllemann-Affäre," trans. MEMRI Deutschland, *Special Dispatch*, 2 Αυγούστου, 2002.
28 Ο Huwaidi, ο οποίος άκουσε από τρίτους και για κάποια λεγόμενη «παρέλαση του σεξ» στο Βερολίνο (ίσως το Fuck Parade), εκνευρίζεται: *«Όταν το άκουσα αυτό, είπα αυτό είναι κάτι που κάνουν τα ζώα επίσης, αν και τα ζώα είναι καλύτερα από τους gay [shudhūdh, βασικά 'μη κανονικούς' - G.K.],καθώς τουλάχιστον δε γνωρίζουμε αν τα ζώα – αρσενικά ή θηλυκά – θα είχαν ποτέ σεξουαλικές σχέσεις με άλλα ζώα του ίδιου φύλου»* (Ό. π.).
29 Παρατίθενται όλα στο Götz Nordbruch, "Sexualität als Vehikel der Globalisierung," *Gigi* 16 (2001), 10-13.
30 Michel Foucault, *The History of Sexuality, Volume Two: The Use of Pleasure* (New York: Vintage, 1990), 5.
31 James Steakley, "Iconography of a Scandal: Political Cartoons and the Eulenburg Affair in Wilhelmin Germany," στο *Hidden from History: Reclaiming the Gay and Lesbian Past*, ed. Martin Duberman, Martha Vicinus, and George Chauncey, Jr. (New York: Meridian, 1990), 235, 241f., και 248.
32 Jens Brodzinski, "Pack die Badehose wieder aus …!", *gay-press.de* 3 (2002): 10.
33 Εδώ παίζω με μια σκέψη του Φουκώ. Αυτό που εκείνος θεωρεί δεδομένο για τον «άντρα» ως σύνολο μπορεί με ακόμη καλύτερη δικαιολόγηση να ειπωθεί σχετικά με τον «ομοφυλόφιλο», δηλαδή ότι *«αποτελεί μονάχα μια πρόσφατη ανακάλυψη, μια φιγούρα που δεν έχει καν ηλικία δύο αιώνων, μια νέα ρυτίδα στη γνώση μας και η οποία θα εξαφανιστεί ξανά όσο πιο γρήγορα αυτή η γνώση ανακαλύψει μια νέα μορφή»*, Michel Foucault, *The Order of Things: An Archaeology of the Human Sciences*, "Preface" (London: Routledge Classics, 2002), xxv.
34 Jens Brodzinski, "Pack die Badehose wieder aus …!", 10.
35 Michel Foucault, "Friendship as a Way of life." in *The Essential Works of Foucault 1954-*

1984, Volume One – Ethics: Subjectivity and Truth, ed. Paul Rabinow, trans. Robert Hurley (New York: The New Press, 1997). 135-140.
36 "Schwule Taliban," *gayforum.de* (2003).
37 Chris Stephen, "Startled Marines Find Afghan Men All Made Up to See Them," *The Scotsman*, 24 Μάη, 2002.
38 Philip Smucker, "The Royal Marines and a Gay Warlord," *Sydney Morning Herald*, 9 Ιούνη, 2002.
39 Παρατίθεται στο Tjark Kunstreich, *DiskriminierungalsMediumderAnpassung: KritischeÜberlegungenzurIdentitätspolitikderSchwulenbewegung*, Master's thesis (Berlin: Alice-Salomon-Fachhochschule für Sozialarbeit, 2000). Για ένα ευρύτερο πλαίσιο έρευνας, βλέπε Jennifer Petzen, *Gender Politics in the New Europe: 'Civilizing' Muslim Sexualities*, Ph.D. (Seattle: University of Washington, 2008).
40 Christoph J. Ahlers, "Gewaltdelinquenz gegen sexuelle Minderheiten," in LSVD-Sozialwerk e.V., ed., *Hassverbrechen: Neue Forschungen und Positionen zu antihomosexueller Gewalt* (Köln: n.p., 2000), 25-155.
41 Σχετικά με την κριτική εκ μέρους αριστερών ομάδων σε ένα βάθος χρόνου, see Markus Bernhardt και Michael Bunte, "'Unseriöse Statistiken über Angriffe auf Schwule'," *jungeWelt*, 22 Ιανουαρίου, 2005.
42 Ahlers, "Gewaltdelinquenz," 40.
43 Kunstreich, *Diskriminierung*, 37f.
44 *Ό. π, 51.*
45 Το ότι η ομοφοβία βασίζεται πάνω στην απώθηση ή άρνηση της «ομοφυλόφιλης» επιθυμίας του καθενός είναι μία από τις μετα-φρουδικές υποθέσεις που μπορούν να επιβεβαιωθούν από τις στατιστικές μεθόδους της πειραματικής ψυχολογίας. Βλέπε Henry E. Adams, Lester W. Wright, Jr., και Bethany A. Lohru, "Is Homophobia Associated with Homosexual Arousal?" *Journal of Abnormal Psychology* 105 No. 3 (1996): 440-445.
46 Εν είδει ειρωνείας, μια επαναλαμβανόμενη μελέτη νεανικής σεξουαλικότητας από το Ινστιτούτο Σεξουαλικής Έρευνας του Αμβούργου δείχνει παραλληλίζοντας πως μετά τη «χειραφέτηση» των gay και των λεσβιών, το ομο-/ετερο- δίπολο έχει ενσωματωθεί βαθύτερα στην κοινωνία τις τελευταίες δεκαετίες. Σύμφωνα με μια μελέτη του 1970, το 18% των νεολαίων αντρών παραδεχόταν πως είχε ομόφυλες εμπειρίες σε σύγκριση με το μόλις 2% που το παραδέχεται είκοσι χρόνια αργότερα. «Από τότε που η ομοφυλοφιλία αντιμετωπίζεται δημοσίως ως μια ανεξάρτητη μορφή σεξουαλικότητας, ο φόβος μεταξύ των νεολαίων έχει αυξηθεί μήπως και χαρακτηριστούν ως 'gay'», εξηγεί ο σεξολόγος Volkmar Sigusch. Βλ. Gunter Schmidt, ed., *Jugendsexualität: Sozialer Wandel, Gruppenunterschiede, Konfliktfelder* (Stuttgart: Enke, 1993), 35; Volkmar Sigusch, "Jugendsexualität — Veränderungen in den letzten Jahrzehnten," *Dt. Ärzteblatt* 95 (1998): A-1240-1243 [Heft 20].



TERMINAL ★ 119

ιούνης 2016